REGD M. 4642

தா விபரம்
—
ஆண்டு ரூ 7,
,, 3 8 0

திராவிடநாடு

16 பக்கம்
விலை
இரண்டணா

இலங்கை 15 சதம் | மலாய்நாடு 12 காசு

மலர் 8 | 25—9—49 | இதழ் 13

மாஜி கடவுள்கள்

5.

தார்தேவன்

காளைகள் இரண்டை விழுங்கிய கடவுள்

மாஜி சடவுள்கள்

16-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

மாம், ஆமாமாம், என்று ஆமோதிக்கிருர்களல்லவா, அதுபோல.

தார்தேவனின் திருக்கோயிலில், திருவிழாச் சமயத்திலே, கூடியுள்ள பக்தர்கள் முன்னிலையில் பூஜாரி,

நாய்முக அசுரன் கண்டான்
நமதரும் தார்தேவனை!
நாலில் ஒன்று குறையக் காளை
நல்ல கறி சமைத்து வைத்தான்
பாரெல்லாம் அறிய அப்போ
பகவானும் என்ன செய்தார்!
பாவிமகன் செய்யும் சூது
படுசூரண மாகவேதான்,
காளை இரண்டைக் கன வேகத்தில்
சென்று தின்று ஏப்பம் விட்டார்!

என்று பாடித்தானே இருப்பான்—பக்தர்கள், பரவசமடைந்துதானே இருப்பர்!

இவைகள், தேவனின் திருவிளையாடல்களாக, தெளிவில்லாத மக்களால் அந்நாளில் கொண்டாடப்பட்டன—இப்போதல்ல. இப்போதும், மலை மலைபாக இருந்த சோற்றைத் தின்று கைகை ஆறு முழுவதையுமே குடித்துத். தீர்த்த குண்டோதரன் கதையைப் புண்யம் பெறக் கேட்டு ஆனந்திக்கும் போக்கு, நம் நாட்டிலே இருக்கிறது—வேறெங்கும் இல்லை!!

தார் தேவனின் இந்தத் திருவிளையாடலால் திடுக்கிட்டுப் போன, ஹைமர், மறுநாள், வழக்கப்படி, மீன் பிடிக்கச் சென்ருன்—தார் தேவனும், உடன் கிளம்பினன்.

"பயலே! என்னோடு வராதே! ஆபத்துகள் எனக்குப் பூச்செண்டுகள்! உன்னல் ஆகாது, என்போல, விளையாட, போ, போ!" என்ருன், அசுரன்.

"ஆபத்துகள்எனக்கு உதிர் சருகு போல!" என்கிருன் தார்.

"நான் ஆழ்கடலின் நடுவே சென்று மீன் பிடிப்பவன்! அலை, மலையென எழும்பும்! அறியாச் சிறுவனே! அங்கு வந்தால் அச்சம் உன்னைத் தாக்கும். வீட்டிலேயே இரு" என்கிருன் அசுரன்.

"கடலின் மறுகரை சென்று, கிளிஞ்சல் எடுக்கவும் நான் தயார், நீ கிளம்பு" என்கிருன் தார்தேவன்.

இருவரும் கிளம்பினர் படகில். படகு, செல்கிறது, செல்கிறது, பயங்கரமான வேகத்தில்; தார் தேவன், திகில் கொள்ளவில்லை. கடைசியில் மீன் பிடிக்கலாயினர். அசுரன் பிரம்மாண்டமான மீன்களைப் பிடித்துக் காட்டினன், தன் ஆற்றலை விளக்க! தார், சும்மா இருப்பாரா! தன் ஆற்றலை விளக்க, அவரும் மீன் பிடிக்கலானர். தூண்டிலை வீசினர்—மீன் ஒன்று சிக்கிற்று—அது மிக மிகப் பெரிதாக இருக்கவேண்டும் என்று இருவரும் யூகித்தனர், ஏனெனில், அவர்களுடைய படகே, கிடுகிடு வென ஆடத் தொடங்கிற்று, தூண்டிலில் சிக்கிய மீன், தப்பித்துக் கொள்ள முயன்று, போரிட்ட காரணத்தால். தார் தேவன் தன் முழு வலிவையும் கொண்டு தூண்டிலைத் தூக்குகிருர்—முடியவில்லை. அகோரச் சத்தம் கேட்கிறது — படகு கவிழ்ந்து விடும் போலிருக்கிறது. நாய்முகாசூரனுக்கு நடுக்கம் பிறந்துவிட்டது. கடைசியில் தார்தேவன், தூண்டிலைத் தூக்கினர்—மீனல்ல—பெரும்பாம்பு-சாதாரணப்பாம்பல்ல, கடவுள்களை எல்லாம் கலங்கச்செய்துகொண்டு, கடலுக்கு அடித்தளத்திலே படுத்துக்கொண்டு, கடல்முழுவதும் பரந்துகிடக்கும் அளவுள்ள மிட்கார்டு எனும் பாம்பு!

அண்டத்தை எல்லாம் தாங்கும் ஆதிசேஷன்கதை இல்லையா, நம்நாட்டில்—அதுபோல, ஆழ்கடலைக் கலக்கும், மிட்கார்டு கதை ட்யூடானியருக்கு,

மிட்கார்டு, போராடுகிறது — தார் தேவன், அதை அழித்தேதீருவதென்று ஆற்றலுடன்போராடுகிருர், பலரையும் மிரட்டிப் பிழைத்துவந்த நாய்முகாசூரன் நடுக்கத்துடன் இதைக்கண்டு, என்னவிபரீதம் நேரி

டுமோ என்று எண்ணி, தூண்
அறுத்துவிட, பாம்பு, அண்
அதிர்ந்ததோ என்று கூறத்தக்
மான சத்தத்துடன், கடலடி
தது. கடுங்கோபம் பிறந்தது
தேவனுக்கு! சம்மட்டியால் ஒரு
கொடுத்தார் — அசுரன், ஆழ்
விலே வீழ்ந்தான். அங்கே,
கார்டு, விஷத்தைக் கக்குகி
எனவே, மேலே கிளம்பினன்
டன்—படகிலே வந்தமர்ந்தான்
தார்தேவனும், போகட்டும் எ
விட்டுவிட்டார். இருவரும்
திரும்பினர்.

வீட்டிலே, தார் தேவ
பலத்தைப் பரீட்சிக்க, வேறு
சோதனைகளை நடத்தினன் நா
முகாசூரன்—தாருக்கே வெ
கடைசியாக,எந்தப்பாண்டத்து
வந்தாரோ, அதையே காட்டி, "
சாலி என்பது உண்மையானல்,
தப் பாண்டத்தைத் தூ
கொண்டு, நடந்துகாட்டு பா
லாம்" என்ருன் அசுரன்.
தேவன் இதுதான் சமயமெ
பாண்டத்தைத் தூக்கிக்கொ
நடக்கலானன் — அசுரன்
தொடர்ந்தான்,ஆனல் பிடிக்கமு
வில்லை. தாரும் டையரும், பா
டத்தை எடுத்துக்கொண்டு
லோகங்களையும் கடந்து, சமு
தேவனிடம் வந்து சேர்ந்த
பாயசம் அந்தப் பாண்ட
காய்ச்சப்பட்டு, கடவுள்கள் ப
களித்தனர்.

பாயசம் காய்ச்சும் பாண்
தேடி, தார் தேவன் நடத்திய
விளையாடலைப் போல, பல
உண்டு. அவ்வளவும், அறிவு
துளியும் பொருந்தாதன—என
அவைகளை நம்புபவனே ஆத்தி
—மறுப்பவன் நாத்திகன், என்
அந்த நாள் மதவாதிகள்.

ஏஜண்டுத் தோழர்களு

"திராவிட நாடு" அதிகம் க
கள் தேவைப்படுவோர், பிரதி
மும் புதன்கிழமைக்குள் தெ
கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

மானேஜ

"கீதாவிகாரம்"

ன் இலட்சியம் என்றுதான் றுமோ தெரியவில்லை.

கவத் கடாட்சம், எப்போது க்குக் கிடைத்து, என் திலே நெடுநாளாக உள்ள லைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள கிடைக்குமோ, அறியேன்.

னதிலே ஏற்பட்டுவிட்ட அந்த ணம் ஈடேறுமுன்னம், எனக்கு தி ஏது! பசி, தூக்கம், கூடக் யாது, சரியாக. அதே சிந்தனை தா அதே சிந்தனை!

ண்ய பூமியாம் இப்பாரத் த்திலே, இந்தக் காரியம், யமா, இல்லை!!

வன் முக்தர்கள் நடமாடிய மல்லவா! இங்கு, என் மனதிலே டெழும் ஆவலைப் பூர்த்தி து வைக்கும் புண்யமூர்த்தி க்குக் குறைவிருக்க முடியுமா! புத் தோட்டத்திலே உலவுப க்குச் சர்க்கரைக்கு என்ன பஞ் மல்லிகைத் தோட்டத்திலே வுபவனுக்கு, மணத்துக்கு என்ன சம்!

தற்கும் 'வேளை' வரவேண்டும்! ான், அனுக்கிரகிப்பார்! சோதிக் ர், இந்தப் பக்தனை! அதுதானே ருடைய லீலா விநோதமே!! எப் சித்தியாகாமல் போகும் என் திலேதோன்றிய, அபிலாஷை!பக , எப்படி அனுக்கிரகிக்காமல் க்கமுடியும்? அவர்தானே, அந்த ணம் என் மனதில் எழுவதற்கே, ணம்! ஆகவே, அவர்தானே, தப் பூர்த்தி செய்துவைக்க ண்டும்!

* * *

வ்வாறெல்லாம், எண்ணுகிறார்- ணுவதாகக் கூறுகிறார்—கேட் ரிடம். என்ன, அந்த இலட் ம், என்பதைக் கூட, துவக்கத் ல் கூறத் தயங்குகிறார். கூறிப் , என்று குரலைத் தாழ்த்திப் கிறார்; கூறினால், அந்த எண் ணத்தின் சிலாக்யத்தைப் புரிந்து கொள்ளாவிட்டால் என்ன செய்வது என்று கூறிச் சோகிக்கிறார்; பிறகு, கூறுகிறார், ஆர்வத்துடன்; அடிக்கடி ஆண்டவனைத் துணைக்கழைத்த வண்ணம்.

* *

"வேத வேதாந்தத்தின் விசேஷங்களைப் பாமர மக்களும், உணர்ந்து, பகவத் கடாட்சத்தைப் பெறவேண்டும் என்பது, என், நெடுநாளைய, அவா. பாமர மக்கள், தங்கம் இருக்கும் இடம் தெரியாமல், தகரத்தைத் தேடிக்கொண்டு அலைகிறார்கள். பொங்கி வழியும் மங்களத்தில் ஸ்நானம் செய்து, ஜென்ம சாபல்யம் பெறாமல், கேவலம் போக போகாதிகள் எனும் சேற்றிலே மூழ்கிப் பாழாகிறார்கள். ஏன்? அவர்களுக்கு வேதவழி, காட்டப்படவில்லை! உபநிஷத்தின் உட்பொருள், தரப்படவில்லை! தங்கம் இருக்கும் பேழையை, தூர்ந்துபோன பாழும் கிணற்றுக்கு அடியிலே போட்டு, புதைத்து வைத்துவிட்டோம். என், அபிலாஷை, இந்தக் கேவலமான நிலையிலிருக்கும் பாமர மக்களை விழிப்படையச் செய்யவேண்டும், என்பதுதான். அவர்களுக்கு வேத வழியைக் காட்டவேண்டும் என்ற பேராவல்! இரவு பகல் இதேசிந்தனை! ஏக்கம்! துக்கம்! எம்பெருமான், என்றுதான் வழிகாட்டப் போகிறாரோ, தெரியவில்லை" — என்று பீடிகை போடுகிறார்.

* * *

வாழ்வின் வழியிலே, பல படுகுழிகளும் சருக்கல்களும் இருக்கக்கண்டு போராடிக் கொண்டுள்ள பாமர மக்கள், வேதவழியை, அறிவது எப்படிச் சாத்யமாகும்! ஏது அவர்களுக்கு அதற்கான நேரம், திறமை! —என்றுஎண்ணுகிறார்கள், 'பீடிகை' போட்டுப் பேசுபவர், தமது அபிலாஷையைக்கூறக் கேட்டோர். அவர்கள் அவ்விதம் எண்ணிடத்தான் செய்வர், என்பதை, யூகித்தறியும் "பீடிகையார்" மேலும், பேசுகிறார்

* * *

"பாமரருக்கு, வேதவழி எப்படி விளங்கும்? உபநிஷத்தின் உன்னதத் தன்மையை அவர்களால் எப்படி உணர முடியும்? என்றுதானே யோசிக்கிறீர். நியாயமான கேள்வி! யுக்தமான கேள்வி! மாதுளங்கனி......அல்லது பலாக்கனி......இதை, ஒரு குழந்தையிடம் கொடுத்தால், என்ன செய்யும்? மதுரமான பழங்கள்! தேகாரோக்கியம் தரும் பழங்கள்! ஆனால், மாதுளைக்கு மேலே, தோல்மூடி! பலாவுக்கு மேலே, முள்மூடி!! குழந்தை என்ன செய்யும்? எப்படித் தோலை உரித்து, பலாச்சுளையை எடுத்துத் தின்ன முடியும்? முயன்றால், முள் குத்துகிறது, குழந்தை, வீறிட்டு அழுகிறது! என்ன செய்கிறாள், அன்னை! அன்போடு ஓடிவருகிறாள், அழுகிற குழந்தையை வாரி அணைத்துக்கொண்டு, முத்தமிடுகிறாள் — பலாவின் முள்மூடியைப் பக்குவமாகப் போக்கி, உள்ளே உள்ள, சுளையை, எடுத்துக் குழந்தைக்கு ஊட்டுகிறாள்! உடனே, குழந்தை குதூகலமடைகிறது, அல்லவா! அதுபோலவே, பாமரருக்கு, வேத வேதாந்த உபநிஷத்துக்களின் சாரத்தைப் பிழிந்தெடுத்துப் பருகத் தரவேண்டும். அவர்களுக்குப் புரியும்படி, இனிக்கும்படி, வேத வேதாந்த இரகசியங்களை, மகிமைகளை, வடித்தெடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டித் தரவேண்டும். சத்கதா காலட்சேபங்கள், பஜனைகள், புராண இதிகாசப் பிரசங்கங்கள் மூலம் இதைச் சாதிக்க முடியும்—வேத வழியை மக்களுக்கு விளங்கவைக்க முடியும்" என்கிறார் 'பீடிகையார்'— புரிகிறது, கேட்பவருக்கு. மேலால் பேசுகிறார், பீடிகையார், இம்முறை, சற்றுத் தைரியத்துடன்-"இதற்காக, ஒரு பெரிய மண்டபம், மகாஜனங்கள் உட்கார; ஒருமேடை, உபன்

யாசகர் உட்கார; ஒரு பூஜாக்கிரஹம், பகவானுக்கு; ஒரு ஐந்தாறு அறைகள், வெளியூரிலிருந்து வரும் உபன்யாசகர்கள், தங்கியிருக்க; மடப்பள்ளிக்கு, ஒரு பெரிய தாழ்வாரம், அல்லது கூடம்; சாமான்கள் சேகரம் செய்துவைக்க ஒரு பெரிய அறை, வேதாந்த சிரோமணிகள் விச்ராந்தியாக இருக்க, ஒரு தனிக் கூடம், குளிப்பதற்கு நல்ல இடம், பெரிய கேணி, ஒரு நல்ல பூந்தோட்டம், அதைச் சுற்றிலும் மதிற்சுவர், மல ஜல பாதைகளைக் கழித்துக் கொள்ளத் தனியான இடம், இப்படி, ஒரு 'கிரஹம்' அமைக்கவேண்டும். அந்தக் கிரஹத்திலே சதா, சத்விஷய போதனை நடத்தி, பாமர மக்களுக்கு வேத வழியைக் காட்டி, அவர்கள் உய்யும் மார்க்கத்தைக் காட்டவேண்டும் என்பதுதான் என் விருப்பம்—அந்த விருப்பம், இப்போது வைராக்கியமாகி விட்டது—இந்தக் காரியத்தைச் செய்து முடிக்காமல் சாகவும் எனக்கு விருப்பமில்லை—சதா இதே சிந்தனை! இதே ஏக்கம்!!" என்று கூறிப் பெருமூச்சு விடுகிறார், பீடிகையார்! இதைக் கேட்டிருந்தவர் சில நாட்களில், பீடிகையாரின் பின்னோடுபவராகின்றனர்—இந்தச் சத்காரியத்தின் அவசியத்தை, ஊராருக்கு உரைத்திடத் தொடங்குகிறார்கள்.

* * *

நல்ல காரியம்! சிலாக்யமான யோசனை!

போகிற கதிக்கு நல்லதுதான்! பணம்தான், ஏராளமாக வேண்டும்!

பணத்தோடு பிறக்கவில்லை, போகிற போதும் எடுத்துக்கொண்டு போகப் போவதில்லை. ஏதோ இருக்கும்போது, இப்படிச் சில நல்ல காரியம் செய்து, புண்யம் சம்பாதித்தால், அந்தப் புண்யந்தான், செத்த பிறகு நமக்குச் சொத்து—சித்ரா புத்ரன் இதைத்தானே மதிப்பான்.

ஆமாம்! அவர் சொல்கிறபடி ஒரு 'இடம்' கட்டத்தான் வேண்டும்.

நமது ஊருக்கே, பெருமைதான்.

அவரவர்கள் சக்தியானுசாரம் கொடுத்தால், 'கிரஹம்' கட்டுவது சுலபந்தானே.

பல துளி பெருவெள்ளம்!

முயற்சியுடையார், இகழ்ச்சி அடையார்.

நல்ல காரியத்தை, உடனே செய்ய ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

சரி, புறப்படுங்கள், சென்று கேட்போம், செல்வந்தர்களை. ஏன், எல்லோரையுமே கேட்கலாம்! இப்படிப் பட்ட காரியத்துக்கு, யார், இல்லை, என்று சொல்வார்கள்!

* * *

இவ்வண்ணம் ஊரில் பேச்சுப்பரவுகிறது! 'உண்டி' குலுக்கப்படுகிறது! பணம் குவிகிறது! மாளிகை எழும்புகிறது!! விழாக்கொண்டாடுகிறார்கள்!

இந்தக் 'கிரஹம்' அமைக்கும் அபிலாஷையை வெளியிட்டு, ஊராரிடம் பணம் திரட்டியவர், அந்த மேற்பார்வையாளராகிறார் — அதற்காகவும் அவர் பாராட்டப்படுகிறார் —பிறகு......!

* * *

கொஞ்சக் காலத்துக்குப் பிறகு, கல்கல் எனச் சத்தம் கேட்கத்தான் செய்கிறது, வேத வழி காட்டக் கட்டப்பட்ட கட்டிடத்தில். ஆனால், தாளச் சத்தமல்ல! தோட்டத்தில் மலர்கள் நிரம்பத்தான், உள்ளன, ஆனால் அவை தேவாலயம் செல்வதில்லை — தேவிமார், உளர், சூட்டிக்கொள்ள! சமயல் நடக்கிறது, ஆனால் சாதுக்கள், சாப்பிடுவதில்லை! குளிக்கிறார்கள், தனி இடத்தில், குருமார்களல்ல! சத்காரியத்துக்குப்பதில், குடும்ப விவகாரச்சச்சரவு நடைபெறுகிறது. மாளிகையின் கதவு திறந்திருப்பதற்குப் பதில், தாளிடப்பட்டிருக்கிறது உட்புறம்—தட்டினால் திறக்கப்படும் —தகுந்தவர் தட்டினால் மட்டும்!! 'பக்திவிலாசம்' குடும்பக் கூடமாகிறது! மகாஜனங்களின் தர்மகைங்கரியத்தால் கட்டப்பட்ட இடம், கொஞ்சகாலத்தில், அதை முன்னின்று கட்டிமுடித்தவரின், சொந்தச் சொத்தாகி விடுகிறது! அழகான அரசமரம் இளம்பும், அதன் அருமை நிழலிலே, அனைவரும் தங்கி இளைப்பாறலாம் என்று எண்ணினர்—கிளம்பியதோ, வேலமரம்—முள்குத்துகிறது. வேதவழி காட்டுவதற்காக ' என்று கட்டப்

பட்ட இடம் கடைசியில், பாம[...] களின் குருட்டறிவைப் பயன்[...] திக் கொள்ளத் தெரிந்தவ[...] வாழ்க்கை வழியாகி விடுகி[...] சொத்து ஆகிவிடுகிறது, தா[...] பொருள்! சொந்தக்காரனுக்கி[...] றான், 'சக்தியானுசாரம்' தர்மம்[...] யுங்கள், என்று கேட்டவ[...] ஏதேதோ, சத்காரியங்கள் ந[...] பெறுமென்று கூறினான், பி[...] எதையும் செய்ய மறுக்கிறான்! [...] லோருக்கும் சொந்தம் என்று [...] கத்தில் பேச்சு, பிறகோ, என்னு[...] யது என்று கோர்ட்டிலே, பே[...] இப்படி, மதத்தின்பெயர் [...] அமைக்கப்பட்ட மடங்கள், ஆ[...] மங்கள், சத்திரம் சாவடி[...] கொஞ்சக்காலத்துக்குப் பிறகு, [...] தர்களின் சொத்தாகி விடுகின்[...] அதற்குத் தகுந்தபடியே, [...] னேற்பாட்டினைச் செய்துகொண்[...] "தர்மம் திரட்ட" முன்வரு[...] கள், எத்தர்கள்.

* * *

காகிநாடா, எனும் ஆந்திர[...] ஒரு அணிமாடம், அமைக்கப்ப[...] ருக்கிறது. அதற்கு அழகான [...] ரும் சூட்டப்பட்டிருக்கிறது —[...] விகாரம் என்பது பெயர்! கண்ண[...] காட்டிய வழியை மக்களு[...] காட்டக் கட்டப்பட்ட, மணிமா[...] பாமர மக்களுக்கு, பகவத்கட[...] கிடைப்பதற்காக, சத்விஷய உ[...] யாசம் நடைபெறவேண்டும் என்[...] அதற்காகவே, ஒருபெரிய மா[...] கட்டப்படவேண்டும் என்றும், [...] தப் புண்ய காரியத்துக்கு அவ[...] கள், தத்தமது சக்தியானுசா[...] 'தர்மம்' செய்யவேண்டும் என்[...] கூறிப் பணம் திரட்டி, கீதாவி[...] கட்டி முடித்தார், வாழ வழி [...] ஒரு பழமையார்! அவருடைய [...] உபநிஷத் சுவாமிகள்! பொதும[...] புனிதமான காரியத்துக்காக [...] விகாரம்' அமைக்கப்படுகிறது [...] தனி மனிதரின் உடைமை[...] இராது, ஊர் உடைமையாக [...] கும் என்ற எண்ணத்துடன், [...] தந்தனர். 'கீதா விகாரம்,' என்[...] மகிமையுள்ள பெயரும் சூட்[...] டதால், மக்கள், மனதார ந[...] ஆனால் 'கீதா விகாரம்,' என்[...] தக் கிரஹம், அதிலே, வேறு [...] கும் எந்த விதமான பா[...]

பாது! அதை, ஊராரின் உப த்துக்குத் தருவதும் தராத என் இஷ்டத்தைப் பொறுத் என் உடைமை! என் உரிமை!! று வாதாடலானுர், உபநிஷத் கள்! திடுக்கிட்டுப் போய்த் இருப்பர், ஏதோ திருத் ண்டு செய்கிருர், என்று எண் கொண்டு பணம் தந்த பக்த கள்.

வர்களிலே அறப்போர் மனப் குடைய ஒருவர், அந்த விஷ தைப் பேச்சளவிலே, விடக் து, என்று எண்ணி வழக்குத் டுத்துவிட்டார், சுவாமிகள்

பநிஷத் ஸ்வாமிகள் 'உடை க்கு உரிமை தேட, வழக்கு ம் வந்து நின்ருர்.

கீதாவிகாரம், கட்ட, உமக்குப் ம் ஏது?"

பணம், பல அன்பர்கள், தந் "

அன்பர்கள் தந்த பணத்தால் ப்பட்ட இடம், அன்பர்களுக் சொந்தந்தானே,"

லோகாசாரப்படிக்கு அப்படிக் லாம், ஆனுல், சொத்து உரிமை றைப்படி, கீதாவிகாரம் எனக்கே ந்தமானது"

ஊரார் பணத்தால் கட்டப்பட் தானே"

ஆமாம்—நான் கட்டினது"

கட்டினவர், கொத்தர்கள்— ம் தந்தவர், அன்பர்கள்! கட்டி , உமது உடைமை!! இதுதானே, ாமிகளே! இப்போதுள்ள மை?"

'பணம். அன்பர்கள் தந்தனர், சொந்த உபயோகத்துக்கு, க்காகத் தந்தனர்—என் இஷ்டப் செலவு செய்து கொள்ளத் தனர்—நான் அந்தப் பணத் க் கொண்டு, கீதாவிகாரம் கட்டி ன்—ஆகவே, அது எனக்குத் ன் சொந்தம்"

வாதப் பிரதிவாதத்துக்குப்பிறகு, ஜமகேந்திரபுரம் ஜில்லா ஜட்ஜ், வாமிகளிடம் ஏராளமான த்தை அன்பர்கள் தந்தனர் ன்ருலும், அந்தப் பணம், பொது க் காரியத்துக்குப் பயன்பட ண்டும், பயன்படும் என்ற எண் த்தோடு தரப்பட்டதே தவிர, ஸ்வாமியின் தனி உரிமையுள்ள உடைமைக்காகத் தரப்படவில்லை, ஆகவே, கீதாவிகாரத்தின், வரவு செலவு விவரத்தையும், அதற்கான, டிரஸ்டு பத்திர விளக்கத்தையும், உபநிஷத் ஸ்வாமி, உடனே, வழக்குத் தொடுத்தவரிடம் தந்தாக வேண்டும்என்று, தீர்ப்பளித்தார்.

'கீதாவிகாரம்' இனித்தன் சொந்தச் சொத்தாகிவிடும் என்று எண்ணிய உபநிஷத் ஸ்வாமியின், எண்ணத்தில் மண் விழச் செய்து, தீர்ப்பளித்தார், ராஜமகேந்திரபுரம் ஜில்லா ஜட்ஜு, சென்ற கிழமை.

தருமம் செய்கிருேம்—புண்ய காரியம் செய்கிருேம்—என்று மயங்கி, மதப் போர்வையாளரிடம் வீழ்ந்துவிடும், மக்கள், இதுபோன்ற வழக்குகளைக் கண்டாவது, விளக்கம் பெறவேண்டாமா! ஓரே ஒரு 'கீதாவிகாரம்' பற்றித்தானே தீர்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது! வழக்கு மன்றத்துக்கு வராத 'பஞ்சவடிகள்', 'சித்ர கூடங்கள்', 'புண்யமடங்கள்', 'தர்ம சாலாக்கள்', எவ்வளவோ உள்ளன! அங்கெல்லாம், அரசோச்சும், வீணர்களை விரட்டவும், இனியும், அவ்விதமான "அரக்கு மாளிகைகள்" அமையாமலிருக்கவும்,வேண்டுமே! அறிவுத் தெளிவு பெற்ருல் தானே எத்தரின் ஏற்பாடுகளை முறியடிக்க முடியும்!

●

கோபுரம் ஏறிய கோமான்கள்!

12-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி

புயலில் சிக்கிய கப்பலின் நிலையில் இன்று நாட்டுமக்கள் இருக்கின்றனர்! காங்கிரஸ் ஆட்சி, மக்கள் எதிர் பார்த்த 'கற்பகச் சோலையாக' இல்லாமல், கடும் விலங்குகள் நடமாடும் காடுபோல, அதிருப்தியும், அச்சமும், தாண்டவமாடும்படி செய்திருக்கிறது. காங்கிரஸ் என்ருலே, இன்று மக்களுக்குக் கசப்பாக இருக்கிறது! இன்று கோபுரம் ஏறிய கோமான்கள், காங்கிரஸ்காரர்கள், அன்று 'கூட்டத்தில் கூடி நின்று கூவியது' ஏராளம்; அந்தக் கூற்றுகளை அவர்கள்நாட்டத்தில் கொள்ளவில்லை! நாளில் மறந்து விட்டனர்—மறந்துகொண்டே இருக்கின்றனர்!!

இந்நிலையில், மக்கள் மனநிலையோ, காங்கிரஸ்கட்சியை வெறுக்கத் துவங்கிவிட்டது. கட்சியும் வை யும் நிலைக்குப் போய்கொண்டிருக்கிறது! காங்கிரஸ், சுகம்தரும் என்று நம்பிக்கிடந்த மக்களின் மனப் பண்பு, அது 'சுகவாழ்வினரின்போக மாளிகை, ஆகிவிட்டதைக் கண்டதும், மாறி, மாற்றுக்கட்சிகள் பக்கம் சென்றுகொண்டிருக்கிறது.

நாட்டு மக்களில் இளைஞர்கள் நிலையோ கேட்கவேண்டாம்! இளைஞர்களும், மாணவரும், காங்கிரசின் பிற்போக்குத்தனம்கண்டு, சீறிடும் புலிகளாக ஆகிக்கொண்டு வருகின்றனர்.

மக்கள் ஆதரவு கரைகிறது, இளைஞர்கள் சீற்றமோ அதிகமாகிறது, இந்நிலையில், இனியொருமுறை ஆட்சிப்பீடம் ஏறவோ, சட்டசபையில் இடம்பிடிக்கவோ, முடியுமா இயலுமா என்ற எண்ணம், இன்று கோபுரம் ஏறிநிற்கும் கோமான்களிடையே உருவாகிவரவே, அச்சமும், கலக்கமும் பிறக்கிறது அவர்களுக்கு!

எனவே, இன்று பாடத்தைத் திருப்பிப்படிக்கின்றனர்.வாக்குரிமை இருந்தால் தானே, அவர்கள் 'வோட்டு'ப் போட்டு, வேறு கட்சிக்காரரை, முற்போக்கு எண்ணங் கொண்டவர்களை, சட்டசபைக்கு அனுப்ப முடியும். அது இல்லாமல் செய்துவிட்டால், அவர்களுக்கு வோட்டுரிமை இல்லாமல் செய்து விட்டால்,அவர்களுக்குப்பிடித்தவர்களை எப்படி தேர்ந்தெடுக்க முடியப் போகிறது? என்றும், நம் சுகவாழ்வு எப்படி நீடிக்கும் என்றும் எண்ணத் தொடங்கியுள்ளனர்.

இந்த நினைப்புப் பெரும் ஆபத்து' அவர்களுக்கும் நாட்டுக்கும். உலகம், ஜனநாயகப் பூங்காவாக ஆகிக்கொண்டிருக்கிற வேளையில், இதுபோன்ற பாசிசப் போக்குப் பயங்கர உருவெடுக்குமேயானுல், 'தூள்! தூள்!! எல்லாம் தூள்!!!' என்ற நிலை ஏற்பட வழி பிறந்துவிடும்.

இதையுணரவேண்டும், இருப்பது இருபதாம் நூற்றுண்டில்என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும், கோபுரம் ஏறிய கோமான்கள்!

*

மாவசு உண்டாக்கிய அமாவாசை!

மாளய அமாவாசையன்று, மக்கள் கடலில் குளித்துப் 'புண்ணியம்' பெறுவதை முன்னிட்டுச் சென்னைக் கார்ப்பரேஷன் 22—9—49-ல் சில ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுத்திருக்கிறது. அதாவது, சென்னையை அடுத்துள்ள கடற்பரப்பில் ஆட்களை விழுங்கும் சுறுமீன் இருப்பதால், அமாவாசை தினத்தன்று கடலிற் குளிப்பவர்களில் யாரையேனும் அந்தச் சுறுமீன் விழுங்க நேரிட்டால், அவர்களை மீட்பதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கார்ப்பரேஷன் செய்து கொடுத்திருக்கிறதாம்.

கடலிற் குளிப்பதும், அங்குள்ள சுறுமீனால் விழுங்கப்படுவதும், அப்படி விழுங்கப்பட்டவர்களை மீட்பதும், அதற்காகக் கார்ப்பரேஷன் பொதுப் பணத்தைச் செலவு செய்வதும் தேவையா அவசியமா என்று நாம் கேட்டால், நாம் நாத்திகர் என்று கட்டாயம் நிந்திக்கப்படுவோமாகையால், அதைப்பற்றி நாம் இப்பொழுது ஒன்றும் கூற விரும்பவில்லை—என்ற போதிலும் விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணற்றில் விழப் போபவனைப் போன்று, சென்னைக் கார்ப்பரேஷன், கடலில் ஆளை விழுங்கும் சுறுமீன் உலவுகிறது என்பதை நன்கறிந்தும், அந்த இடத்தில் சென்று குளித்தால் உயிருக்கு ஆபத்து என்பதை உணர்ந்தும், மக்கள் அங்கு சென்று குளிப்பதற்கு அனுமதிச் சீட்டு வழங்குகிறதென்றால், அது, விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணற்றில் விழுவது போன்ற செயல் அல்லாது வேறெவ்விதமாக இருக்க முடியும்? என்பதை மட்டும் இங்கு எடுத்துக் காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை.

இவ்வளவு பெரிய ஆபத்தையும் துச்சமாக மதித்துக் கொண்டாடப்படும் அமாவாசையைப் பற்றி மக்கள் அறிந்து கொள்வது அவசியமாதலால், அது பற்றிய சுருக்கமான ஒரு விளக்கம் இங்கு தரப்படுகிறது—புராணங்களில் உள்ளபடி.

அச்சோதை! ஒருபெண். இவள், மரீசிமக்களாகிய பிதுர்க்களுக்குப் புதல்வி. யாது காரணத்தாலோ, இவள் ஒருநதி வடிவமாக மாற்றப்பட்டுவிட்டாள். அந்த நதிக்கு அச்சோதம் என்று பெயர். சோதை என்ற பெயரோடு ஒருநதி இந்தஅச்சோதை நதியிலிருந்து உற்பத்தியாகிறது. காஷ்மீருக்குப் பக்கத்தில் இந்த நதி இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது (In Kashmir near martanda) அச்சோதம் என்னும் இந்த நதி, அச்சோதை என்பவளின் பிதுர்க்களால் உண்டாக்கப்பட்டதாம்.

நதிவடிவில் இருந்த அச்சோதை, அச்சோத நதிக்கரையில் இருந்துகொண்டு ஆயிரம் ஆண்டுகள் தவஞ்செய்தாளாம். தன்னுடைய பிதுர்க்களை நேரில் காணவேண்டுமென்பதற்காகவே அச்சோதை தவங்கிடந்தாளாம். அவளுடைய தவத்துக்கு மகிழ்ந்த பிதுர்க்கள் அனைவரும் வந்து அவளுக்குக்காட்சியளித்தனர். வந்த பிதுர்க்களில் ஒருவன் பெயர் மாவசு என்பது. மாவசுவைக்கண்ட அந்த தவப்பெண்ணும் அச்சோதை அவன்மீது காதல்கொண்டு, அவனைத்தன் நாயகனாகும்படி வேண்டிக் கொண்டாள். அதனை அறிந்த மாவசு அவளை நோக்கி, "நீ ஒருவிபசாரி! உனக்குச் சுவர்க்கத்தில இடம் கிடையாது. பூமியில்போய் விழக் கடவாய்" என்று சாபமிட்டான். மாவசுவின் சாபத்தால் சுவர்க்கத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டஅச்சோதை பூமியில் வந்து விழாமல், அந்தரத்தில் நின்றுகொண்டு மீண்டும் தவஞ்செய்தாள். இந்தத்தவத்தை மெச்சியபிதுர்க்கள் அவள்முன்தோன்றி, "நீ தேவர்களின் கர்மத்தைப் புசித்துக்கொண்டிருந்து, 28—வது துவாபரயுகத்தில், ஒருமீன் வயற்றில் பிறந்து, சத்தியவதி என்ற பெயரோடு பராச முனிவரைக் கூடி, வியாசமுனிவரைப் பெற்றெடுத்த பின்னர், சந்தனு ராசனின் மனைவியாகி, இரண்டு புதல்வர்களைப் பெற்று, அதற்குப்பின்னர், அ[...] சோதை என்னும் புண்ணிய நதி[...] இருப்பாய்" என்று அருள்பா[...] துச் சென்றனர் அந்தப் பிதுர்க்[...]

மாவசு என்பவனைக்கண்டு அ[...] சோதை காதல் கொண்ட நா[...] தான் அமாவாசை என்று அ[...] வேண்டுமென்றும், அந்நா[...] பிதுர்க்களை நினைந்து, கடலி[...] நதியிலோ குளித்துக் கர்மாதி[...] செய்தால் புண்ணியம் உண்டா[...] என்றும் மாவசு அருள்பாலித்தா[...] என்ற இவ்வளவே அமாவாசை[...] பற்றிய வரலாறாகும்.

மாவசு என்பான் உண்டாக்[...] அமாவாசை! இங்கு மக்களா[...] கொண்டாடப்படுகிறது! இதற்[...] காரணம் என்ன? மாவசுவின் க[...] டளையைத் தவிர வேறுகாரண[...] எதுவும் கூறப்படவில்லை. இந்[...] கட்டளையை மக்கள் ஏற்றுக் கொ[...] ளும்படி செய்த மாவசு யார்? ஒ[...] கடவுளா? இல்லை! பிதுர்க்களில் ஒ[...] வன்! யார் இந்தப்பிதுர்?

அச்சோதையின் தந்தைதான் இ[...] தப் பிதுர்—மாவசு!

அச்சோதையின் தந்தையா[...] மாவசு இறந்து விட்டார்—பிது[...] களில் ஒருவராகி விட்டார்! தன்[...] டைய பிதுர்க்களைக் காணத் த[...] கிடக்கிறாள் அச்சோதை! அ[...] சோதை தனக்குரிய பெண் வடி[...] துடன் தவங்கிடக்கவில்லை. ஒ[...] நதியாக மாறித் தவங்கி[...] கிறாள். தவத்துக்கிரங்கிய அவள[...] பிதுர்க்கள் அங்கே வருகின்றன[...] வந்தவர்களில் ஒரு அழகனைக்கண்[...] நதி காதலிக்கிறது. காதலிக்கப்பட்[...] வன் அந்த நதி வடிவில் இருந்த அ[...] சோதையின் தந்தை! காதலித்த[...] ளும் மனித வடிவில் இல்லை! கா[...] லிக்கப்பட்டவனும் மனித வடி[...] இல்லை! அவள் நதி வடிவம்! அவ[...] பிதுர் வடிவம்! இருவருக்குமிடை[...] காதல் நடைபெறுகிறது. பிதுர் வ[...]

(அடுத்த பக்கம் பார்க்க)

வண்டாம் இந்த விபரீதம்

ர்த்துவிட்டாலோ படபடப்பர் ளைபக் கண்டதுபோல்! அருகில் விட்டாலோ, தத்திக் குதிப்பர் ளகள் போல்! முன்பின் தெரி தெருவிற்குள் நுழைந்து விட் லா, ஊரார் கூடுவர், உதைப்பர்! வளவு துணிச்சல், எழுந்து டா பறப்பசங்களா?' என்பர்!

ப்பு! என்ன அம்மாசி வேட்டி தொட்டுப்புட்டியா? போ, ஸ்நானம் பண்ணீண்டு, வாடா! உத்தரவு பிறக்கும், தப்பித் அம்மாசியின் உடையைத் ட்டு விட்டால்!

ளிதரிடையே இந்தப் பேதம், வாழ்க்கை நிலையைக் கொண்டு. ச் சகிக்க முடியாத காட்சி, டிப்புறங்களில் இன்றும் நடை வது.

லப்பை பிடிப்பது, கழனி உழு 'கத்தரி பயிரிடுவது' கூப்பிட்ட கேட்பது, 'எஜமான்' சுகத் எல்லாவகையிலும் பாடுபடு து—அவர்கள். இருந்தும் பட் தீண்டப்படாதவர்கள்!

ாதிபேத மெனும் தீது' என்ற உதடுகளிலும், உள்ளத்தில் கி நினைவுகளும் கொண்டிருப் வாட்டப்படும் காலம் இது னிதனை மனிதனை ஏய்ச்சுப் ழச்சுது அந்தக் காலம்' என்றுகி றது!

ந்தச் சனாதனம், பாட்டாளிப் வரிசையை, இழிந்தவர்கள் ப்படாதவர்கள், பறையர்கள் 'பட்டம்' சூட்டி அழைத் , அது இன்று அவர்களுடன் திருந்து மகிழும் நிலை மலர்ந்து றது.

வதிகம் 'பழைய' வழியில் இன்னும் கால் 'விட்ட குறை தொட்ட ' என்று கூறிவிடலாம்!

னாதனம், 'அதுதான் சரி' என்று னால் 'திமிர்வாதம் விடவில்லை லும். சம்மட்டி விழுந்தால் ம்' சரியாகிவிடுகிறது' என்று றிவிடலாம்!

ழைமை விரும்பிகள் 'பறையருக் தனி இடம் இருக்கத்தான் ண்டும்!' என்றால் காலநிலையைப் பாரப்பா, கருத்தை உணரப்பா என்று தெளிவுக்கு ஆக விளக்கம் தந்துவிடலாம்!

ஆனால், தீண்டாமை ஒழிப்புக்குப் பாடுபடுவதாகக் கூறுபவர்களே தீண்டாமையை வளர்த்தால்........! 'கண்ணகி விலாஸ்' காபி ஓட்டல் என்று பெயர், உள்ளேயோ 'விபசார விடுதி' என்ற கதையாக ஆகிவிடும்!

சென்னை அரசாங்கம் செப் 18-ந் தேதியன்று ஆதித் திராவிடர்கள் கல்வி வளர்ச்சி பற்றி ஒரு அறிக்கை விட்டுள்ளனர்.

அந்த அறிக்கையில் பழங்குடி மக்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு என்னென்ன செய்யப்படத் திட்டம் இடப்பட்டிருக்கிறது என்பன குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அறிவுப் பாதையை அறியா, பழங்குடி மக்களைக் கல்வி நீரோடைக்கு இட்டுச் செல்லத் தீட்டப்படும் திட்டங்கள் நம் பாராட்டுக்குரியன.

ஆனால் அந்த அறிக்கையில் காணப்படும் ஒரு அம்சம் இருக்கிறதே, அது நம்மைத் 'திடுக்கிடச் செய்கிறது, உடைந்து கொண்டிருக்கும் 'வைதீக மாளிகை'க்கு முட்டுக் கொடுக்கப்படுகிறதோ என்று!

"ஹரிஜன மாணவர்களுக்காகத் தனிப் பள்ளிக்கூடங்கள் நடத்தப் படும்" என்ற வரிகள் தான் நம்மைத் திகைக்கவும், திண்டாடவும் செய்கிறது!

'தீண்டாமைப் பேயை ஓட்டிவிட்டோம்' என 'ஆடுவோமே, பள்ளுப் பாடுவோமே' என்று குதூகலப்படுகின்றனர் ஆளவந்தாரும், காங்கிரஸ் தலைவர்களும். அப்படியிருக்கும் போது, ஆதித் திராவிட மக்களுக்கென ஏன் தனி இடம், அதுவும் கல்வியின் மணத்தை நுகர!

விளங்கவில்லை நமக்கு, விசித்திரமாக இருப்பதால், வேதனை யூட்டக் கூடியதாக இருப்பதால், விளைவு கேடு பயக்கும் என்பதால்.

தனியாக அவர்களுக்கெனப் பள்ளிக்கூடங்கள் நிர்மாணிக்கும் புது ஆசை ஏன் முகிழ்க்க வேண்டும்? அக்கிரகாரம், பறைச்சேரி, என்ற பாகுபாடுகள் தானே, நாட்டைச் சூறையாடி, அழகிழந்த மாளிகையாக ஆக்கிவைத்திருக்கிறது!

இன்னமும் ஏன் தனிஇடம்? அதுவும் தீண்டாமை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்று கர்ஜிக்கும் 'கனம்'களாலா இந்த ஏற்பாடு? செச்சே! காந்தியார் இருந்தால் நிச்சயம் கண்ணீர் விடுவார்' கதறுவார்!!

வேண்டாம் இந்த விபரீத ஏற்பாடு, வேதனை விரியும், பழைமைப் பாதையில் செல்லாதீர், என எச்சரிக்கிறோம், முடிவைத்திருத்திக் கொள்ளுமாறு, கூறுகிறோம், புயலைக்கிளப்புதல் தீதுபயக்கும் என்பதால், ஆளவந்தாருக்கு!

✻

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

வில் இருக்கும் மாவசுக்குத் தெரிகிறது, தன்னைக் காதலித்தவள் தான் பெற்ற பெண் என்று! ஆனால், பிதுர்க்களில் தன் தந்தையும் இருப்பாரே என்ற எண்ணம் பிறக்கவில்லை அந்த அச்சோதா தேவிக்கு! அவ்வளவு பசிபோலும் அந்த அம்மையாருக்கு! எனவேதான் பிதுர்க்களைக் கண்டு வணங்குவதற்குப் பதில் வசியம் செய்திருக்கிறார் அந்த அம்மையார்!

அந்த அம்மையார் நடாத்திய காதல் நாடக நாளைத்தான் நாம் அமாவாசையாகக் கொண்டாட வேண்டுமாம். எப்படியிருக்கிறது புராணிகர்கள் நமக்கு இடும் கட்டளை! மாவசு யார்? அச்சோதை யார்? அச்சோதை, மாவசுவைக் காதலித்த நாளை நாம் ஏன் கொண்டாட வேண்டும்? இந்தக் கொண்டாட்டம் நம்முடைய பிதுர்க்களுக்கு (இருந்தால்) எப்படி மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கும்? அதனால் நமக்கு எப்படிப் புண்ணியம் ஏற்படும்? என்பனவற்றைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டாமா?

அமாவாசை! மாவசு உண்டாக்கிய அமாவாசை! அதை நாம் ஏன் கொண்டாட வேண்டும்? எண்ணிப் பார்க்கவேண்டுகிறோம்.

அமாவாசை தினத்தன்று கடலிற் குளிப்பவர்களைச் சுறுமீன் விழுங்கினால், அப்படிப்பட்டவர்களை மீட்கும் பணியில் இறங்கும் கார்ப்பரேஷன் அதிகாரிகள் உட்பட, அமாவசை கொண்டாடும் அனைவருமே சிறிது அமைதியை வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டுகிறோம்.

✻

திராவிட நாடு

ஞாயிறு] 25—9—49 [காஞ்சி

வெள்ளி முளைத்தது!

●

மூன்று மாதங்களாக, இருட்குகை ஆகிக்கிடந்த இளைஞர் இதயங்களில் புது ஒளி எழும்பிவிட்டது!

கழகத்தைக் கப்பியிருந்த காரிருள் விலகிவிட்டது, விடிவெள்ளி முளைத்துவிட்டது!

வேதனையும், விம்முதலும் தாக்க சஞ்சல மனத்தினராய், சாகா மனிதராய், தலைவரின் தகாச் செயல்—பொருந்தாத் திருமணம் — கண்டு துடித்துக் கிடந்த தூங்காப் புலிகள், துயர் தாங்கும் சிங்கங்கள், வாலிப வீரர்கள், நடமாடும் நட்சத்திரங்களாகி விட்டனர்!

மூன்று மாதங்கள்!—கழகப் பணிகள் மூச்சுப் பேச்சற்று நின்று போகச் செய்த மூன்று மாதங்களைச் சிருஷ்டித்த கட்சியின் நரம்புகள் புதுவிசை கொண்டு, பூரிப்புடன் துடிக்கத் துவங்கிவிட்டன!

வெட்டிப் பேச்சைத் தட்டி நடக்கும் தீரம், வீண் வம்பை 'விலகி நில்' என்று விரட்டும் வீரம், 'சுலோகம்' காட்டி சுகவாழ்வு நடாத்தும் சுயநலமிகளை 'சுருட்டு உன் சூதை! தூர நில்!!' என்று ஓட்டும் பண்பு படைத்த தூண்டாவிளக்குகள், ஒளி வீசத் துவங்கிவிட்டன! களங்கம் படிவிக்கிடந்த கட்சி வானில், 'நல்லுரிமை நம் மூச்சு, நச்சுப் போக்கு போச்சு!' என்று வீரகீதம் எழுப்பும் விடி சங்கு முழங்கி விட்டது!

17—9—49 அன்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் முகிழ்த்து விட்டது!

திராவிட கழகம், முன்னேற்றம், நாடித் திராவிட முன்னேற்ற கழகம் ஆக ஆகிவிட்டது.

செப்டம்பர் 17, திராவிட இயக்க வரலாற்று ஏட்டிலே ஒரு பொன்னாள்! புதுமணம் பூரிக்கும் நாள்! 'முன்னேற்றம்' முகிழ்த்தநாள்! நாட்டின் ஈட்டிமுனைகள், இளைஞர் உள்ளம் பூத்துக்குலுங்கிய புது நாள்! கருமேகம் கிழித்து, வெள்ளி முளைத்தநாள்! வெற்றிப்படையின் வீரச் சங்கொலி எழும்பியநாள்! பதவி, பட்டம் நினையாப் பண்பினர், இன்பபூமியே எங்கள் இலட்சியம் எனும்தீரர்கள், சுயமரியாதைச்சிங்கங்கள், பெருமூச்சு நீங்கி, அகத்திலே மகிழ்ச்சிகொண்ட நாள்! முயற்சி திருவினையாக்கும் என்ற முதுமொழி கொண்டு, முன்னேற்றக்கழகம் கண்ட நந்நாள்!

'திராவிடத்தின் நல்வாழ்வே எங்கள் இலட்சியம்' என்று இதயகீதம் பரப்பி, திராவிடகழகக் கொள்கைகளைப் பட்டி தொட்டி நாடு நகர் எங்கும் பரவச்செய்த கட்சியின் உயிர் நாடிகள், கமிட்டி உறுப்பினர்கள் கூடினர்! தலைவரின் பிடிவாதப் போக்குத் தளராததுகண்டு, வேதனையுற்று விம்மிய உள்ளங்கள் அன்று கூடின! போற்றிப் பரப்பிவந்த பொன்னான கொள்கையை— பொருந்தாத் திருமணம் புரிந்து கொண்டு — பொசுக்கிக் காட்டிய, தலைவரின் தவறிய செயலைக்கண்டு புண்ணான இதயங்கள் கூடின! வெட்கப்பட்டு, வேதனை தாக்க, உழைப்பு வீணாகிவிடுமோ என்ற கலக்கம் கண்களில் தாக்க, சோகம் முகத்திலே படர, செய்கை அறியாது, மூன்றுமாதங்கள், தலைவர் போக்கைக் கண்டித்து 'தலைமை பிடிக்கவில்லை. தகாச்செயல் புரிந்த அவர் தலைமையில் நின்று பணி புரிவது படுபாதாளக்குழியில் வீழ்த்திக்கொள்வதாக முடியுமே!" என்று கலங்கி, ஒதுங்கி, விலகி நின்ற 'வேதனைக்கண்ணீர்கள்' கூடின!

முடிவு, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்!!

* * *

ஈரோட்டுத் தந்தை. இலட்சியப் பிதா, என்று பெருமையுடன் வாழ்த்தொலி முழக்கி, பூரிப்புக்கொண்டு கிடந்த, கட்சித்தோழர்களை, கடைசியிலே, ஜூலை 9 அன்று வந்த புயல், கலங்கும் நிலைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டது. சமுதாயச்சிற்பி என்று தாங்கள் புகழ்ந்துபோற்றிய தலைவர் பொருந்தாமணம் புரிந்து கொண்டார் என்று கேள்வியுற்றதும் இடியோசைகேட்ட இதயத்தின[ர்]
னர்!

தலைவர் தகாச்செயல் புரி[ந்]
டார், தவறிய பாதையில் [...]
விட்டார், இனி அவர் தலைமை
விளைவிக்காது, இலட்சியப்பா[...]
இழுக்கு வந்துவிட்டது எ[...]
வருந்தி "கண்ணீர்த் துளிக[...]
சிந்தி, கண்டனத்தைக்காட்டின[...]
கத்தின் பெரும்பாலான [...]
உறுப்பினர்கள், கிளைக்கழ[...]
பேச்சாளர்கள், எழுத்தாளர்[...]
லாம்.

கட்சியின் நரம்பும், ச[...]
ஆடாது அசையாது போய்வி[...]
புயலின்காரணமாக! தலை[...]
விரும்பாதவர் பலர், என்ற[...]
நேர்மைப்பாதையை நினை[...]
பார்க்கவில்லை தலைவர்—பெரி[...]

கட்சியே தன்னை விரும்ப[...]
தன் தலைமையை வெறுக்கிறது[...]
அறிந்தும், விதண்டாவாதம்[...]
விளக்கம், பெருமைப்பிடி வ[...]
பெரியாரைவிட்டுப் பிரிய[...]
பிடித்தபடியே இருக்கிற[...]
தொடர்கிறது.

ஜனநாயகம்—நேர்மை, நீதி[...]
நற்பண்புகள் தலைவ[...]
இருந்திருந்தால், கட்சியே[...]
தலைமையை வெறுக்கிறது எ[...]
அறிந்ததும், விலகியிரு[...]
தலைமை நாற்காலியிலிருந்து[...]
யிருப்பார். 'என்மீது நம்[...]
யில்லையென்றால், எனக்கென்[...]
என்று போயிருப்பார்!

அந்த ஒழுங்கான நிகழ்[...]
படவில்லை, தனக்காகவே [...]
தானே கட்சி, என்ற சுய[...]
விதண்டாவாதமும், வீண்[...]
யும் தலைவரிடம் விடாப்[...]
இருக்கிற காரணத்தால்!

எனவே, திராவிட முன்[...]
கழகம் முகிழ்த்திருக்கிறது, [...]
யம், இலட்சிய வெற்றியின் [...]
ஆர்வம் காரணமாக

* *

நாம் பலர்; அவர்கள் சிலர்[...]
தும், நாம், அவர் தலைமை[...]
வேண்டும் என்ற முயற்சியில்[...]
விரும்பவில்லை.

தலைவர் செயலைக் கண்டித்த[...]
நிற்கும் நிர்வாகக் கமிட்டி[...]

னர்கள் பலர்; இருந்தும் நாம் அவரைத் தலைமையினின்றும் இறக்க வேண்டும் என்ற பணியில் ஈடுபடவில்லை.

பொருந்தாத் திருமணம் கண்டு விலகி நிற்கும் எழுத்தாளர், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், பேச்சாளர்கள் பலர்; இருந்தும், நாம் அவரை 'நாற்காலியைவிட்டு' இறக்கும் தொண்டில் ஈடுபடவில்லை.

தலைவர் மீது நம்பிக்கையில்லையென்று கண்டனக் கணைகள் விடுத்த கிளைக்கழகங்கள் பல, மிகப்பல. இருந்தும் நாம் அவரை அந்த இடத்தை விட்டு நீக்கியே தீருவோம் என்று வீரம் பேச விரும்பவில்லை!

சேர்த்துக் கொடுத்த இலட்சக் கணக்கான பணம், பெயர், எல்லாவற்றையும் அவருக்கேவிட்டிருக்கிறோம். அதுவும் மெஜாரிடியினராக நாம் இருந்தும் விட்டிருக்கிறோம்!

எங்கும் காணமுடியாத, காட்சி! அவ்வளவு கண்ணியத்தை நாம் காட்டியிருக்கிறோம், நம் உழைப்பில் நம்பிக்கை, நாம்தான் கட்சி, நாமே கட்சியை வளர்த்தோம், நம்மால் எதுவும் முடியும், என்ற காரணத்தால்.

தலைவருக்கு 'பதவி' பெரியதாக இருக்கிறது—அப்படிக் கருதுகிறார், லாபம் இருப்பதால், சேர்த்த பணம் கைவிட்டுப் போகாமலிருக்க வேண்டும் என்ற காரணத்தால். அவைகளைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள, அவர், வீண் வம்பு செய்வார், விதண்டாவாதம் கிளப்புவார், 'கழகம் என்னுடையது. நிர்வாகக் கமிட்டியை அப்போதே கலைத்துவிட்டேன். உங்களை யார் நிர்வாகக் கமிட்டி உறுப்பினர் என்று சொன்னது?' என்றெல்லாம் விளக்கங்கள் விடுவார்; வீண்சண்டைக் கிழுப்பார்! மோதுதலைச் சிருஷ்டிப்பார்! மோதிக் கொண்டேயிருப்பார்!

அவரால் அது இயலும்; அதுதான் அவரது வேலையாகவும் இருக்கும்! கழகத் தலைமையைவிட்டு அவரை நீக்குவது என்ற ஆர்வ முயற்சியில் நாம் ஈடுபட்டால்! ஆனால், நாம் அப்படியல்ல.. நம் பணி பெரிது. ஏழ்மைச் சமுதாயத்தை இன்ப பூமியாக்கும் இலட்சியப் பாதையிலே நடந்துகொண்டிருப்பவர்கள் நாம். அவர், வாழ்ந்துவிட்டவர். நாம் வாழப் போகிறவர்கள். அவருக்கு, இலட்சிய ஈடேற்றம் பற்றி எண்ணமிருக்க முடியாது—நம்மை எதிர்ப்பதையே, ஒழிப்பதையே இலட்சியமாகவும் கொள்ள முடியும். அதனால் அவருக்கு நஷ்டமில்லை! ஆனால், நாம் அப்படியல்ல. நம்முடைய பணியும் அத்தகையது அல்ல. நமது பாதை பெரிது. இலட்சியம் பெரிது. கொள்கைகள் பெரிது.

கட்சியின் கொள்கைகள், அவை பரவவேண்டிய அவசியம்தான் நமக்குப் பெரிது; அவருடைய 'தலைமை ஒழிப்பு' அல்ல! வாழ்விழந்து வகை கெட்டுக் கிடக்கும், ஒரு மாபெரும் சமுதாயத்தின் முன்னணிப் படையினர் நாம்! நாட்டு விடுதலையின் நல்லதம்பிகள் நாம்! உரிமைப் படையின் உணர்ச்சி வீரர்கள் நாம்! நடமாட வேண்டிய எதிர்கால விருட்சங்கள் நாம்! நல்லதொரு புத்துலகப் பூங்காவைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டியவர்கள் நாம்! கட்சியின் நரம்பு, நாடி, சதையாகயிருக்கும் இளைஞர்களாகிய நம்முடைய பணி பெரிது! பெரிது!! மிகப் பெரிது!!!

நல்லெண்ணம், நற்பண்பு, கண்ணியம், கட்சிக் கொள்கைகள் வளர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற கடமை நம்மிடம் இருக்கிறது—நம்முடைய சேவையை நாடு எதிர்பார்த்து நிற்கிறது.

பழமை, பாசீசம் இரண்டும் கோர உருவில் இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறக்கத் துவங்கிவிட்டன, வைதிக வாடை வீசத் துவங்கிவிட்டது, வடநாட்டு ஆதிபத்திய வலை வீச்சு நாள்தோறும் விரிய ஆரம்பித்துவிட்டது. இந்திக்கு மகுடம் சூட்டப்பட்டுவிட்டது, மக்கள் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. நம் கழகப்பணி மீது, ஆளவந்தார் "பார்வை" விழுந்து கொண்டே இருக்கிறது, இயக்கத் தோழர்களின் எழுத்துரிமை பேச்சுரிமை மீது ஆளவந்தார் "பாணங்கள்" வீசியபடியே இருக்கின்றனர்! வடநாட்டு ஆதிபத்தியமும், வைதிக 'முதலை'யும், முதலாளித்துவ முகாம்களும் கோர வாய்களைத் திறந்து கொண்டேயிருக்கின்றன!

இந்நிலையில் கட்சிப் பூசல் காரணமாக, பெரியாரை எதிர்க்கும் பணியை 'பெரிதாக' நினைத்து, மோத ஆரம்பித்தால், திராவிட கழகத்தவராகிய நாம் இதுவரை, என்னென்ன பாடுபட்டோமோ, அந்த முயற்சிகளை விழலுக்கிறைத்த நீராக்கினவராவோம்! நம் வெற்றிகள் பாலைவனத்துப் பசும்புற் காட்சிகளாகிவிடும்! 'முதலை'களின் கோரப்பற்கள் நம்மை, நம்பணியைக் கிழித்துச் சின்னபின்னமாக்க வழி வகை தந்தவராவோம்! விட்டிற் பூச்சியை விரட்டுவதற்காக விளக்கை அணைத்து விட்டு, கிணற்றில் விழுந்தவர்களாவோம்!

எனவேதான் 'தலைமைஒழிப்பை'த் தள்ளிவிட்டு, எப்பொழுதும்போல, நமது கொள்கைகளைப் பரப்ப, முனைந்திருக்கிறோம். மோதுதலைத் தவிர்க்க 'முன்னேற்ற'ம் விரைந்து நடக்கத் துவங்கியிருக்கிறோம்!

• • •

தலைமை நாற்காலியிலிருந்து பெரியாரை, இறங்க வைக்கும் செயல் புரிவது பெரிதல்ல! அது நம்மால் முடியும், எந்தவகையிலும், நாம் பலர், நம்மிடம் நியாயம் இருக்கிறது என்ற காரணத்தால்!

ஆனால், இந்த 'ஒருதிருப்தி' நமக்கு ஏற்படுவதற்காக, எஃகு இதயத்தினர்! இளம் சிங்களாகிய நாம் அவருடன் மோதிக்கொண்டு வீணாக்கவேண்டிய காலம் இருக்கிறதே, அது ஒரு கட்டியக்காரனல்ல; நமக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்க! அந்த மோதிக் கொண்டிருக்கும் காலத்தில் நாட்டு நிலை, நம் கட்சி நிலை பற்றிய கவலைகள், ஆளவந்தாராலும், நாம்எந்தப் பிற்போக்குச் சக்திகளை முறியடிக்க முனைந்து நிற்கிறோமோ, அவைகளாலும், அதிகமாகி விடும்! வளர்ந்து விடும்!!

அவைகளைச் சமாளிக்க வேண்டியவர்களும் நாம் ஆகத்தான் இருப்போம். 'அவருக்கு' அவைகள் பெரிதல்ல; ஏதோ இருக்கு மட்டும் 'சுக்கரம்' உருண்டுவிட்டால் போதும் அவருக்கு! நமக்கு அப்படியல்ல, வாழ்க்கைப் பாதையைப் பூஞ்சோலையாக ஆக்கிக்கொண்டிருப்பவர்களல்ல நாம், சேர்த்து வைத்த பணத்தை வைத்துக்கொண்டு இடக்காரச் சிரிப்புடன் காலத்தையும்—கட்சியையும் நகர்த்த!

பொதுவாழ்வு மிகவும் புனிதமான

னது—அந்தப் புனிதப் பாதையில், கொள்கை ஆசை காரணமாகக் குதித்துவிட்ட ஆயிரக்கணக்கான இளம் வீரர்கள், செயலாற்றும் சிங்கங்கள், குடும்பக் கவலை கொள்ளாத உறுதிகொண்டோர், கூட்டம், நாம்.

எனவே, எடுத்த இலட்சியத்தை நிர்மாணிக்கும் பொறுப்பு நம்மிடம் இருக்கிறது. புது உலகப் பூங்காவை நோக்கிப் போக வேண்டியவர்களாக நாம் இருக்கிறோம். இந்நிலையில் மாளிகையை எழுப்பவேண்டிய கவலையும் கடமையும் இருக்கும்போது மண் குடிசையின் 'ஓட்டைக் கூரையை' — பெரியாரின் தலைமையை—ப் போய்ப் பிரித்துப் பார்ப்பதால் நம் இலட்சியம் வளர முடியாது!

நமக்குப் பெரிது இலட்சியம்!
நாம் அவருக்கு 'அலட்சியம்'!!

என்பதுதான், இனி, முன்னேற்றம் கொண்டுவிட்ட நமது வீரமுரசாக இருக்கவேண்டும். வெற்றிப் பாதையாகவும் இருக்கவேண்டும்.

பெரியாரல்ல பெரிது; கட்சிதான், நமது கொள்கைகள்தான்.

வாழ்வு அளிக்கும் நிதி'களங்க மற்ற நல்ல பெயர்—கண்ணியம்—தானே ஒழிய வேறல்ல. அவை இல்லாவிடில் மனிதன் வர்ணம் பூசிய களிமண்தான்!

எனவே கண்ணியப் பொறுப்புடன், நாம் கடமையாற்ற வேண்டும், என்று ஓய்ந்து கிடந்த பணிமுரசை ஒலிக்கத் துவங்கிவிட்டோம். முன்னேற்றப் பாதையில் நடக்கத் துவங்கிவிட்டோம்!

* * *

பழமை, பாசிஸ ஒழிப்பு, ஜாதி பேதமற்ற சமுதாயம், சமதர்மம் நிலவும் அரசாங்கம் இவைதான், எப்போதும் போல, இனியும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின்குறிக்கோள்கள். திராவிடத்தின் பிரிவினைக்குப்பாடுபடும், நன்னோக்கங்கொண்ட திராவிடத்தின் மக்கள் யாவருக்கும், ஜாதிபேதச் சங்கடம் ஒழித்த யாவருக்கும், என்றும்போல இங்கு இடமுண்டு. முன்னேற்றக்கழகம், முன்னேற்றம் முகிழ்க்கும் எல்லாவழிகளிலும் முனைந்து நின்று பணியாற்றும். அரசியல், அறிவியல், பொருளியல் ஆகியஎல்லாத் துறைகளிலும் முனைந்து நின்று பணி புரியும். தொழிலாளர் தொல்லைகள், மக்களின் பிரச்னைகள், மதிவிளக்கம்பெற வேண்டிய வழிகள் எல்லாவற்றிலும் முன்னேற்றக்கழகம் பங்கு ஏற்கும்—பணி புரியும்.

முன்னேற்றப் பாதையில், வெற்றி நாடி விரைந்து செல்லும் நம்மை நோக்கி, கேலியும் கிண்டலும் செய்வர், இடம் கிடைத்த இடத்து பிரசங்கமாக; இல்லாதபோது கையில் பேனாவும், பத்திரிகையுமிருப்பதால் எழுத்து மூலமாக! நம்மால் 'ஒதுக்கப்பட்டவர்கள்.' இவை பெரிதல்ல நமக்கு, எறும்புக்காக வேட்டையாடுவதும், வேலை நிறைய இருக்கும் போது வீண்வாதம் செய்வதும் வீண் வேலை! கிண்டலுக்கும் கேலிக்கும் நம்முடைய பதில் அலட்சியமாக இருக்கட்டும்; இலட்சியம் வளர்க்கப் பட வேண்டியது முக்கியம், அந்தப் பொறுப்பை ஏற்று நிற்பவர் நாம் என்பதால்! வெத்து வேட்டுகள், வெங்காய வெடிகள் நம்மை ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது, நாம் பாசிசம், பழமை என்கிற பீரங்கிகளை எதிர்நோக்கி, நடந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்பதால்!

உருட்டிவிடப்பட்ட பொம்மை கொஞ்சக்காலம்ஆடத்தான்செய்யும், ஒதுக்கிவைக்கப்பட்ட 'ஒன்றுக்கும் உதவாதது' முனகிக்கொண்டுதான் இருக்கும், இது அல்லப் பெரிது, இவைகள் புறக்கணிக்கப்பட வேண்டியவை, நமது கண்ணியத்தால்.

ஆகவே விடுதலை வேட்கை கொண்ட நாம், மக்களின் நல்வாழ்வு விடுதலைக்காகப் பணி புரிதலையே கடமையெனக் கொள்வோம்! கோபம், கொதிப்பு, சோகக் கண்ணீர் சொரிந்த பலர் கூடினோம்! முடிவாக முகிழ்த்திருக்கிறது முன்னேற்றக் கழகம்!!

* * *

எதிர்ப்புகளை நம் கோட்டத்தின் எருக்களாக ஆக்கிவிட்டு இன்பப் பாதையை வகுக்கும் நற்பாதையிலே நடப்போம்.

ஒருவரே, எல்லாக்காரியங்களையும் தலைமேல் போட்டுக்கொண்டு செய்யும்தன்மை, தானே முக்கியம் என்ற சுயநலப்போக்கு, முன்னேற்றக் கழகத்தில் இடம்பெறவில்லை. நல்லமுடிவு, நாட்டுவளர்ச்சிக்கும், ஜன நாயகத்துக்கும் எடுத்துக்காட்டான முடிவு!

அமைப்புவேலைக்குழு, பிரசாரக்குழு, நிதிக்குழு, கட்சிச் சட்டதிட்ட நிர்ணயக்குழு, என்ற பிரிவுகளும், இவைகளுக்குப் பொறுப்பான பொதுச் செயலாளரும் இருக்க வேண்டும்என்றதற்காலிகஅமைப்புப் போற்றக்கூடியது — நம்கட்சி, வரலாற்றில் புதுஅம்சம் பொருந்தியது.

முன்போலன்றி, இப்போது பொறுப்பு 'பொதுவாக' ஆகியிருக்கிறது. பொதுச்செயலாளரிலிருந்து சாதாரண உறுப்பினர்வரையில் கட்சியை அசைக்கும் உறுப்புகளாகி விட்டனர்! எனவே, எல்லோரும் சேர்ந்தே "கட்சி," என்றநிலை உதயமாகி இருக்கிறது. இந்த உதயக் காட்சி, கட்சியின் இருட்டுப்பாதையிலே ஏற்பட்டது. எனவே, இதை ஏற்று நிர்வகிக்கும் பொறுப்பும் கடமையும் ஒவ்வொருவர் வாழ்விலும் பின்னிப் பிணைந்துகிடக்கிறது.

கட்சிப் பாதையில் முன்னேற்றம் கண்ட நாம் இலட்சியப் பாதையிலே முன்னேறிச் செல்ல இவைகளைக் கடைப்பிடித்துக் காரியமாக்க வேண்டியது அவசியம். ஒவ்வொருவருக்கும், முன்பு இருந்தது போலல்ல, இப்போது பொறுப்பும், கண்ணியமும், கட்சியைக் காக்கும் கண்ணிமைகள் என அமைந்து விட்டன!

அலட்சியம், ஆகட்டும்பார்ப்போம், அவர் இருக்கிறார் கவனித்துக் கொள்ள, என்ற பேச்சுகள் இனி நம்மிடை எழும்பாது — எழும்புதல் இடையூறு பயக்கும் என்பது கூட, நம்மிடம் சக்தி இருக்கிறது; அதைத்தான் நாம் நம்புகிறோம்.

நம் சக்திதான் கட்சி; பிறவல்ல என்றாகிவிட்டோம்! 'பணம்தான் இருக்கிறதே, எடுபிடிகள் இல்லாமலா போய்விடுவார்கள்' என்ற நிலை கொண்டவர்களல்ல நாம். அத்தனை பேரும் அன்னக்காவடிகள்; ஆயினும் சொன்னசொல்லைக்காரியமாகக் காட்டும் தீரர்கள்! நம்மிடை பணக்காரர்கள் இல்லை, பவனி வரும் சிங்கார புருடர்கள் இல்லை, 'என்னப்பா நடக்கிறதா, ஏதாவது' என்று குசலம் விசாரிக்கும் கோமான்கள் இல்லை.

(அடுத்த பக்கத்தில்)

கோபுரம் ஏறிய கோமான்கள்!

[அரங்கண்ணல்]

"கூட்டத்தைக் கண்ட நாளில்
கூவிப் பேசிவிட்டு
நாளையே மறப்பேனடி—
கிளியே
நாட்டத்தில் கொள்ளமாட்
டேன்!"

என்று பாடிக்கொண்டே வந்தான் கடைசி வீட்டு கந்தசாமி.

'என்ன கந்தா, ஏது கனஜோராப் பாடறே. விசேஷம் ஏதாவது......'

'குஷிக்கு என்னப்பா,குறைச்சல்? என்று சிரித்தான் அவன்.

'சந்தோஷம் இருக்க வேண்டியது தான். அதற்காக இப்படிப் பாரதி யார் பாட்டை ஏன் கொலை செய்றே?' என்றேன், நான் கொஞ்சம் கிண்டலோடு.

'ஓஹோ, நீ பாரதி பக்தனுக்கும், நான் பாடினு அப்படித்தான் இருக்கும். நான் என்ன மவ்லங்கரா?' என்றான் அவன், கோபத்தை வர வழைத்துக் கொண்டு.

'இதென்னப்பா, இப்படித் தாவுறே! மவ்லங்கருக்கும்—பாரதி பாட்டுக்கும் என்னப்பா சம்பந்தம்?"

'சம்பந்தம் இல்லாட்டீ, பாட, நான் என்ன பரதேசியா?"

'இந்தா, கந்தா மவ்லங்கர் என்றால் யார் தெரியுமோல்லியோ?'

'தெரியும்பா! மத்தியசட்டசபைத் தலைவர்.'

'அவருக்கும், நீ பாடினயே அதற்கும் என்னப்பா பொருத்தம்?'

'எல்லாம் இருக்குது' என்று கூறிக்கொண்டே 'நீ தினம் பத்திரிகை படிப்பதுண்டா?' என்ற கேள்வியை கிளப்பினன். அவன் கேள்விகளில் எப்பொழுதுமே அர்த்தமிருக்கும், எனவே 'படிப்ப துண்டு! என்றேன்.

'சமீபத்தில், பம்பாயில் ஒரு பேட்டியின்போது அவர் கூறியிருக்கிறாரே, தெரியுமா?'

'என்ன, பாரதி நீ பாடியதுபோல் பாடினர் என்றா?' என்றேன் சிறிது சந்தேகத்துடன் நான்.

'சரிதான்! நீ பத்திரிகை படிச்சு வாழ்ந்தே!' என்று வாழ்த்திவிட்டு விஷயத்தைச் சொன்னன், பின்னர் தான் ஏன் அவன், என்னைக் கண்டதும், அப்படிப் பாடினன் என்பது புரிந்தது, எனக்கு!

சென்ற சில தினங்களுக்கு முன் ஜீ. வி. மவ்லங்கர் பம்பாயில் ஒரு நிருபருக் களித்த பேட்டியின்போது "வயது வந்தோருக்கு வாக்குரிமை அளிப்பதும், அந்த அடிப்படையில் தேர்தல் நடத்துவதும் 'கூடாது'" என்று கூறியுள்ளார். அதை எனக்குச் சொல்வதற்குத்தான்,கந்தசாமி,

கூட்டத்தில் கூடி நின்று
கூவிப் பிதற்றலன்றி
நாட்டத்தில் கொள்ளாரடி—
சகியே
நாளில் மறப்பாரடி!

என்ற பாரதியார் பாட்டை மாற்றி, என்னிடம் விஷயத்தைச் சொல்ல, இப்படிப் பாடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்று புரிந்தது.

• • •

கூட்டத்தைக் கண்டதும் கூவிப் பேசுவர், வீட்டுக்குச் சென்றதும் நடத்தை மாறும்! உரத்த குரல் எடுத்து பொதுவுடைமையின் அவசியம், ஏழையின் அல்லல்பற்றி முழக்குவர், எண்ணமோ 'இன்று குப்பன் வருவானே! அவன் கூலியை எப்படிக் குறைப்பது?' என்பதில் ஆழ்ந்திருக்கும்!'பழைமைமாறவேண்டும், மூடநம்பிக்கை முறியடிக்கப் பட வேண்டும்' என்று கர்ச்சிப்பர், கருத்தோ 'நாளை சரஸ்வதி பூஜையாயிற்றே. வேண்டியது வீட்டிலிருக்கோ, இல்லையோ!' என்பதில் இலயித்திருக்கும்.

இப்படிப்பட்ட வாய்ச்சொல்வீரர்கள், வஞ்சனைச் சொல்லர்களைப்பற்றி வர்ணிக்கவே, கடைசிவீட்டுக் கந்தசாமி மேற்கூறிய விதமாகப் பாடிக் கொண்டுவந்திருக்கிறான்! அவன் பாடியதில் அர்த்தமில்லாமல் இல்லை, கூட்டத்தைக்காணும் பொழுது, நெஞ்சிலுரமும் நேர்மைத்திறனுமின்றி, வஞ்சனைச் சொற்களைக்கூறி விட்டு,"சிந்தையிற் கள் விரும்பிச்சிவ, சிவவென்பதுபோல், வந்தேமாதரம்" என்று முழக்கிய 'கண்ணியர்' இன்று நாடாள்பவராக நாட்டு நாயகராக இருப்பதால்!

* *

மவ்லங்கர்—சாதாரண ஆள் அல்ல,

(முன் பக்கத் தொடர்ச்சி)

நெஞ்சில் வஞ்சமும் உதட்டில் கொஞ்சுதலும் கொண்டவர்கள் இல்லை! அதோ, கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்திலே, மங்கலாகத் தெரிகிறது, அதை அடைய 'முன்னேற்றம்' என்ற விளக்கை கையிலேந்தி நிற்கிறோம். நம் உழைப்பு அந்தச் சுடர் விளக்கின் திரியாகட்டும்! நம் சாதனைகள் அச் சுடரொளிக்கு ஊற்றும் எண்ணெயாகட்டும்!!

வாழ்க திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், வளர்க அதன் கொள்கைகள் என்று வீரமுழக்கம் செய்து, வெற்றிப் பாதை நோக்கி விரைந்து செல்வோம்! வெற்றி நமதே!!

✲

பரந்த இந்திய உபகண்டத்துமத்திய சட்டசபையின் தலைவர்—முதல்வர். அவரைப் பேட்டி கண்டிருப்பவர் நிருபர். நிருபர் நினைத்திருப்பார், பேட்டி காணுமுன், சட்டசபையின் முதல்வரைக்காணச் செல்கிறோம், சட்டசபை விவகாரங்கள்பற்றிய தகவல்கள் எதையாவது தருவார்,சுவையானது ஏதாவது கிடைக்கும்,அதை நாட்டுக்குச் சொல்லலாம் நாம், என்பதாக! அவர், அப்படி நினைத்திருந்தால், எதிர்பார்த்து இருந்தால், அது இயற்கையுங்கூட.' ஆனால், நிருபர் நினைத்தது கிடைக்கவில்லை. எதிர்பாராதது வந்தது, சபாநாயகரிடமிருந்து!

சட்டசபையின் 'நாயகர்'-பொறுப்பாளர்—கூறுகிறார் வயது வந்தோருக்கு வாக்குரிமை கூடாது என்று!!

பேட்டி கண்டவரோ, நிருபர். பேசியவரோ சபாநாயகர். பேட்டியில் எதிர்பார்த்ததோ ஏதாவது விஷயங்கள்! ஆனால் கிடைத்ததோ விஷயமல்ல, விஷப்பேச்சு!!

சில தினங்களுக்குமுன் அரசியல் நிர்ணயசபையில் இதேபோலத்தான், பிரஜேஸ்வரபிரசாத் என்பாரும் கூறினார், அவர் சொன்னபொழுது சபையில் சிரிப்பு எழுந்தது என்று ஒருதகவல் பெற்றோம் நாம். அதைக்கேட்டபோது நமக்கு ஆத்திரம் வரவில்லை, அனுதாபம் உதித்தது, "பாவம்! ஒன்றும் தெரியாதவர் போலிருக்கிறது. கைதூக்குவதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டவர்போலும் காங்கிரஸ் முத்திரையில். ஏதோ, தப்பித்தவறி பேசவிட்டதன்விளைவுதான் இது"என்று. இது ஒரு ரகம் என்றும் கருதினோம்!

ஆனால் இப்போது அதே கருத்தைக்கூறுகிறார்—வயது வந்தோருக்கு வாக்குரிமைகூடாது, அந்த அடிப்படையில் தேர்தல்நடத்துவது இந்தியாவுக்கு ஒத்துவராது என்று; இவர்—மத்திய சட்டசபையின் தலைவர். மக்கள் வோட்டுப்பெற்று அவர்கள் பிரதிநிதிகளாய் வந்திருக்கும் சட்டசபை உறுப்பினர்களை நேர்வழியில் இட்டுச்செல்லும் பொறுப்புக் கொண்டவர் சொல்கிறார்! நாட்டின் ஆட்சியை நடாத்தும் மண்டபத்தின் அதிபதி, உயர்ந்த இடத்திலிருப்பவர், உத்தம நிலையில் இருக்கவேண்டியவர் கூறுகிறார்!

இந்தக் கூற்றை நாம் அலட்சியப்படுத்திவிடுவதற்கில்லை—சொல்பவர், பொறுப்புள்ளவர், பொறுப்பு வகிப்பர் என்பதால். கூறியவரும் காங்கிரஸ், கனவான், ஆட்சியிலிருப்பவர்களும் காங்கிரஸ் 'கனம்'கள், எனவே ஏதாவது 'பேச்சுக்கும் செயலுக்கும்' தொடர்பிருந்தாலும் இருக்கலாம் என்பதால்.

மவ்லங்கர் —மறந்திருக்கமாட்டார், தான் இன்று எது கூடாது என்று கூறுகிறாரோ, அந்த 'வாக்குரிமை'யால்தான், சட்டசபைஉறுப்பினராகி உயர்ந்த பீடமாகிய சபாநாயகர் பதவியையும் அடைய முடிந்தது என்பதை. இருந்தும், இப்போது சொல்கிறார், வயதுவந்தவருக்கு வாக்குரிமை கூடாது, இந்த முறை ஒத்துவராது என்று!

எனவேதான், நமக்கு, ஏற்பட்ட ஐயம் இன்னும் அதிகமாகிறது, ஆட்சி காங்கிரசாருடையதாக இருப்பதாலும், அவர்களிலே பொறுப்புள்ள ஒருவர் இப்படிக் கூறுகிறார் என்பதாலும்.

எட்டமுடியாதகோபுரம்! சந்தர்ப்பம் அதன்படிக் கட்டுகளை ஒருவனுக்குக் காட்டுகிறது. அதன் வழியே ஏறி, உச்சிக்குப்போய்ப் பார்க்கிறான் உள்ளங் குளிருகிறது, அங்கு வீசும் காற்று, இருக்கும்நிம்மதி, இடவசதி, இன்பம் எல்லாவற்றையுங் கண்டு. உடனே, அவன் இதயத்தில் ஆசை மலர்கிறது 'இங்கேயே எப்போதும் இருந்து விட்டால்.........' என்று! சபலம் தட்டியதுமே, முடிவுக்கு வந்துவிடுகிறான், அல்லும் பகலும் அனவரதமும் அங்கேயே இருப்பது, ஆசை தீர எல்லாவற்றையும் அனுபவித்து மகிழ்வது என்று!

அடுத்த நிமிடமே, படிக்கட்டுகள் வழியாக வேறுயாராவதுஏறி உச்சிக்குவந்து விட்டால் என்ன செய்வது? இறங்கவேண்டி வந்துவிடுமே என்ற அச்சம் உதிக்கிறது. ஆசை ஒரு பக்கம், அச்சம் ஒரு திசையில்! இரண்டுக்குமிடையே அகப்பட்ட அவனுக்குத் திடீரென மூளையில் ஒரு யோசனை உதிக்கிறது. தான் ஏறிவர எந்தப் படிக்கட்டுகள், உதவியாகயிருந்தனவோ, அவைகளை இடித்துவிடச் சொல்வது என்று எண்ணமிடுகிறான்.

முடியுமா, இத்தனை படிக்கட்டுகளையும் இடிப்பதுசாத்தியமா என்ற எண்ணங்கள் அவனுக்கு எழும்பினால்தானே! ஏதோ முடிவுக்கு வந்துவிடுகிறான். இருக்குமிடம் கோபுரம் என்பதால் குரல் நெடுந்தூரம் ஒலிக்குமெனக் கூவுகிறான், 'இதற்கு ஏன் படிக்கட்டுகள்? வேண்டாம்; தேவையில்லை. இருப்பதால் பயனில்லை இடித்து விடுங்கள்' என்று!

இத்தகைய ஆளாகத்தான் காட்சி தருகிறார் 'கனம்'மவ்லங்கர்— கோபுரம் ஏறிய கோமான்! மத்திய சட்டசபையின் சபாநாயகர்!!

* * *

சுயநலம், ஒரு கொடிய பாம்பு! அதன் நஞ்சு, உள்ளத்தில் படிந்துவிட்டால் பொது வாழ்வு கொண்ட மனிதன் சுகவாழ்வை எப்படி அடைவது என்றே சுயநலத் திட்டங்கள் தீட்ட ஆரம்பித்து விடுகிறான். திடீரென எப்படியோ, அந்தச்சுகவாழ்வு, அவனுக்குகிடைக்கிறது. கிடைத்த சுகம் நிரந்தரமானதல்ல, நீர்க்குமிழி போன்றது என்பது தெரிகிறது அவனுக்கு. அச்சம் உருவாகிறது, எவ்வளவு இன்பம் அனுபவிக்கிறோம், எத்தனை போக போக்கியங்கள்,இவ்வளவையும்இழப்பதா? இன்னொருவன் படிக்கட்டுகள் ஏறிக் கோபுரம் வந்து சேர்வதா! அவன்வந்தால் நம்பாடு 'அரோகரா' தானே, என்ற அவல நினைவுகள், அவனை ஆட்கொண்டதும், நிலையற்ற சுகத்தை நீட்டிக்கொள்வது எப்படியென்றே யோசிக்க முற்பட்டு விடுகிறான்.

'சுயநலமே ஜீவ சுபாவம்' என்று ஆகியதும் அவன் மூளை கோணல் ஆகிவிடுகிறது, பேராசைப் பித்தனாகி விடுகிறான். ஆசையும், இருப்பதை இழக்காமலிருக்கவேண்டும் என்ற பேரார்வமும் பிடித்துக் குலுக்க ஆரம்பித்தால் 'கோணல் புத்தி'யின் கொனஷ்டைகள், கிடைத்த இடங்களிலெல்லாம் தாவ ஆரம்பித்து விடுகின்றன—ஆசை முற்றுப் பெறுதல் விளைவு பலன்தரமுடியாது என்று அறிந்திருந்தாலும். 'இந்தக் கோணல் புத்தி'களின் நிலை பரிதாபமானது தான்! ஆனால், பரிதாபம் போக்கப் படுமோசமான செயல்களில் ஈடுபடுவதும், பிறருக்குக் கேடுவிளைவிக்கும் செய்கைகளைச் சிருஷ்டிப்பதும், பரிகாரம் ஆகிவிடாது.

(5-ம் பக்கம் பார்க்க)

மாஜி கடவுள்கள்

சுதர்சனம்—என்பது அவருடைய சக்ராயுதத்தின் பெயர்—பாஞ்ச சன்யம் என்பது அவருடைய, சங்கின் பெயர், என்று நம்நாட்டுப் புராணிகர்கள், விஷ்ணுவுக்காகக் கட்டிய கதைகளிலே கூறினர். டியூடன் புராணிகன், இதுபோலவே, கடவுள்களுக்குப் பெயர் சூட்டியதுடன், வாகனங்களுக்கும் பெயரிட்டான். மக்கள் கடவுளின் திருநாமத்தைப் 'பஜித்தது' போலவே வாகனங்களையும் கருவிகளையும், பஜித்து வந்தனர்.

ஆக்கவும் அழிக்கவும், ரட்சிக்கவும் தண்டிக்கவும், ஆற்றல்கொண்ட ஒரு முழுமுதற் கடவுள் போதும், என்ற அளவில், ஆத்திகம் அமையவில்லை. பலப் பல கடவுள்களைத் தேடவும் நாடவும், ஒவ்வோர் கடவுளைப் பற்றி ஒவ்வோர் விதமாகப் புகழ் பாடவுமாக இருந்தனர். பல கடவுள்களைப் பற்றிய எண்ணம் இருந்ததால், ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு என்ன என்பது பற்றியும் யாராரின் ஆற்றல் எதெதிலே சிறந்திருந்தது என்பதற்கும் பல கற்பனைகளைக் கட்டவேண்டி நேரிட்டது. இதனால், புராணப் புளுகுகள் மலை என வளர்ந்தன — அவ்வளவையும் நம்புவதுதான் ஆத்திகர் கடமை என்ற ஆழ்ந்த நம்பிக்கை இருந்து வந்தது, அந்நாளில், டியூட்டன் மக்களுக்கு.

கடவுள் என்றால், மனம், வாக்கு, காயம் ஆகியவற்றைக் கடந்தவர், எட்டி எட்டிப் பார்ப்பவருக்கும் எட்டாப் பொருளாக இருப்பவர், கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர், என்ற தத்துவார்த்தப் பேச்சுகள் கிளம்பு முன்னம், கடவுள் ஒன்றல்ல, பல! ஒருரு அல்ல, பல்வேறு உருவங்கள்! பல கடவுள்களுமாகக் கூடி உலகைப் பரிபாலித்தனர் என்றல்ல, தங்களுக்குள் பகைத்துக்கொண்டும், போரிட்டுக்கொண்டும் வாழ்ந்து வந்தனர் என்றெல்லாம் கதைகள் இருந்துவந்தன. அவ்வளவும் அறிவுக்கு ஒவ்வாதவையே, எனினும் நம்பினவன் நற்கதி பெறுவான், நம்பாதவன் தலையில் இடிவிழும், நாசமாவான் என்றுதான், மதகுருமார்கள், மிரட்டி வைத்தனர். எந்தச் சமயத்தில் எந்தக் கடவுளுக்குக் கோபம் வருமோ, என்ற அச்சம் பிடித்தாட்டியபடி இருந்தது பேதை மக்களை. எல்லாக் கடவுள்களையும், மகிழ்வித்தால்தான், தங்களுக்குக் கேடேதும் ஏற்படாது என்ற எண்ணம் உண்டாகவே, மக்கள் தங்கள் நேரத்தில் மிகப்பெரும் பகுதியை, கடவுட் கூட்டத்தினை மகிழ்விக்கும் காரியத்துக்கே செலவிட்டு வந்தனர். ஒவ்வோர் கடவுளுக்கு ஒவ்வோர் சமயம், திருவிழாவாக, பூஜைக்குரிய சமயமாகக் குறிக்கப்பட்டு, அந்த முறை தவறாமல், மக்கள், 'பக்தி' செலுத்தி வந்தனர்.

ஓடின் தானொப்பற்ற முழுமுதற் கடவுளாயிற்றே — அண்டபிண்ட சராசரத்துக்கும் ஆதிகாரணமான ஐயனாயிற்றே, அவன் அருள் கிடைத்தால் போதுமே, அவன் ஆணைப்படிதானே, அணுவும் அசையும், ஆழ்கடலும் அடங்கி நிற்கும், அவனைப் பஜித்தால் போதுமே, என்று டியூடன் மக்கள் எண்ணவில்லை. ஓடின் ஒப்பற்ற கடவுள்தான்—அவர் அருள்தேவைதான்—அவருக்கான பூஜைகள் புரியவேண்டியதுதான்-ஆனால்......! - என்று கூறிப் பெருமூச்செறிந்தனர். அவர்களின் கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும், புராணீகர்கள், வேறோர் கடவுளையும் சிருஷ்டித்துக் காட்டினர்.

தேவ குமாரன் தார் வந்து நின்றான்—பூஜையைப் பெற—பக்தர்களின் காணிக்கையைப் பெற - மூட நம்பிக்கையின் விளைவைக் காண!

தார் தேவன், ஓடின் தேவனின் குமாரன்; பல திருக்குமாரர்கள் ஓடினுக்கு, எனினும் தார் தேவனே, முதல்வன், முக்கியமானவன், தந்தையை மிஞ்சக்கூடிய வல்லமை பெற்றவன், தரணியோரின் பக்தியையும் பாசத்தையும் அதிக அளவில் பெற்று, ஆதிக்கம் செலுத்தினவன்.

டியுடன் புராணிகர் சிருஷ்டித்த இந்தத் தார் தேவன், இடியாதிபதி- சம்மட்டிச் சூரன்—சர்வ வல்லமையுள்ளவன்!

ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கான ஆற்றல் கொண்டவன், என்பதை எடுத்துக்காட்டும், உடலமைப்பு! எதிர்ப்போரை நொருக்கிவிடத் தக்க வலிமை வாய்ந்த கருவியான, சம்மட்டி, கரத்தில்! இந்தச் சம்மட்டியின் பெயர், முஜோல்னர் என்பதாகும்.

முருகனின் வேலாயுதம், சிவனாரின் சூலாயுதம், விஷ்ணுவின் சக்ராயுதம் போலவே, தார் தேவனுக்கு ஒரு சம்மட்டியாயுதம்—அதற்கு ஒரு திருநாமம்! வேலும் சூலமும், சக்கரமும் சங்கும், பூஜைக்குரியனவாகக் கருதப்படுவது போலவே, ஆதி நாட்களில் டியூடன் மக்கள், முஜோல்னரைப் பூஜைக்குரிய புனிதப் பொருளாகக் கருதினர்.

இந்த ஆற்றல்மிக்க கடவுளுக்கு, இரண்டு ஆடுகள் பூட்டப்பட்ட ரதம்! அதிலேறித்தான், அண்டமெங்கும் சென்று வருவார், இந்த அதிசூரர்.

என்னதான் தத்துவார்த்தம் கூறினாலும்!

தகப்பனும் ஓடினுக்கு, வாயுவேக மனோவேகமாகச் செல்லக் கூடிய குதிரை இருந்தது என்று புராணிகன் புகழ்ந்தபோது, அற்புதமான குதிரை! தேவாம்சம் பெற்ற புரவி! என்று பக்தர்கள் கொண்டாடினர்; அதே பக்தியுடனேயே, தார் தேவனின் ஆடுகளையும் கொண்டாடினர்! கருடன், மயில் இரண்டையும் இங்கு 'பாமரர்' ஒரேவிதமான பக்தியுடன் தானே கொண்டாடுகின்றனர்!

கொண்டாடினர்!-அங்கு. கொண்டாடுகின்றனர்!! —இங்கு. இறந்த காலம், அங்கெல்லாம். நிகழ்காலம், இந்நாட்டிலே!!

பசுவும் புலியும் ஒரே துறையில் தண்ணீர் குடிக்குமாம், 'தர்மயுகத்தில்'; அப்போதும், தப்பித்தவறி, புலி சற்று, பகை உணர்ச்சியைக் காட்டினால் போதும், வைகுந்தநாதனின் 'சுதர்சனம்' பறந்து வந்து, புலியின் சிரத்தை அறுத்தெறிந்து, விடுமாம், என்று இன்றும் பாமரர் கதை பேசுகிறார்களல்லவா, அது போலவே, முன்னாட்களில், மூடமதியினராக, ட்யூடன் மக்கள் இருந்து வந்த போது, உலகிலே, எங்கேனும், ஏதேனும், அக்ரமம் நேரிட்டால், உடனே, தார்தேவனின் 'சம்மட்டி ஆயுதம்' கிளம்பும், அக்ரமத்தை நொருக்க, என்று கதை பேசிக்காலந் தள்ளி வந்தனர்.

தார்தேவனின் இந்தச் சம்மட்டியின், சக்தியை விளக்கப் பலப் பல கதைகளைக் கட்டினர் புராணிகர்கள் —பல பாசுரங்களை இயற்றினர் புலவர்கள்—பக்தர்கள் பாடிப் பரவசமடைந்தனர்—பூஜாரிகள் கொழுத்தனர். இன்று, ட்யூடன் இனத்தின் வாழையடி வாழையாக உள்ள, மக்களிடம் சென்று தார்தேவனின் திருவிளையாடலைக் குறித்துக் கேட்டால், கைகொட்டிச் சிரிப்பர், நமது நாட்டவர்போல, திருவிளையாடற் புராணத்தை எடுத்துக் கொடுத்து, பூரிப்படையார்.

சூரியன் சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், ஆழ்கடல், பூமி, எனும் எல்லாவற்றையும் படைத்துள்ள சக்தியே, கடவுள், எனவே, வேறுயாருக்கும், வேறு எந்தப் பொருளுக்கும், இல்லாத வலிமையும் மகிமையும், உள்ளவரே, கடவுள், என்று இன்றுபேசப்படுகிறது இது தெளிவு பெற்ற ஆத்திகம் என்றும் கூறப்படுகிறது. முன்பு, இந்தத், 'தெளிவும்' கிடையாது. கடவுளுக்கும், மற்றவர்களுக்கு நேரிடுவது போலவே, கஷ்டம், ஆபத்து, பகை, பாசம், சஞ்சலம், ஏற்படும்! சில சமயம், தோல்வியும் துயரமும் உண்டாகும்! சில வேளைகளில் கடவுள் விரட்டப்படுவார், விண்ணுலகை விட்டே!! பிறகு, மீண்டும் போரிட்டு, 'ராஜ்யத்தை' மீட்டுக் கொள்வார்! இப்படி எல்லாம் புராணங்கள்.

கடவுளைப்பற்றி இவ்விதம் கதைகளைக் கட்டுகிறோமே, இவைகளைப் படிக்கும்போது, ஒரு காட்டரசனுக்கும் கடவுளுக்கும், என்ன பேதம் என்று மக்கள் எண்ணக் கூடுமே, கடவுட் தன்மைக்கே இழுக்கை அல்லவா இந்தக்கதைகள் உண்டாக்குகின்றன என்று மக்கள் எண்ணக்கூடுமே என்பது பற்றிப் புராணிகர்கள் கவலைப்படவே இல்லை! அவர்களுக்கு இருந்த துணிவெல்லாம், கடவுட் சம்பந்தமான கதைகளை, யாராவது ஆராயத் தொடங்கினால், சந்தேகித்தால், கேலிபேசினால், கண்டித்தால், பாமர மக்களைக் கிளப்பிவிட்டு, நாத்திகன் எனப் பழிசுமத்தி அழித்து விடலாம் என்பதுதான். அவ்விதம் அழிக்கவும் முடிந்தது அவர்களால்! பலபேர்களை!! சித்ரவதைக்கும் கொலைக்கும் தப்பிப் பிழைத்த ஒரு சிலரால்தான், நெடுங்காலத்துக்குப் பிறகு, உலகு, உண்மை ஒளியைக் காண முடிந்தது.

தார்தேவனுக்கு அந்நாட்களிலே இருந்துவந்த செல்வாக்கு, ராஜ்யாதிகாரிகளையே நடுநடுங்கச் செய்யக் கூடியது; ஆற்றலை விளக்கிட அவ்வளவு 'அற்புதக்கதைகளை'க் கட்டி வைத்தனர். பாமரர் படித்தும், படிப்போர் பக்க நின்று கேட்டும் பக்திமான்களாயினர். அவர்களின் மனக்கண்முன், விண்ணும், அதிலே கொலுவீற்றிருக்கும் தாரும், அவன் ரதத்தில் பூட்டப்பட்ட ஆடுகளும், கரத்தில் இருந்த சம்மட்டியாயுதமும், தெரிந்தவண்ணம் இருந்தன. தார்தேவனை, அவர்கள், ஓடினைவிடப் பலசாலி, என்று எண்ணினர் அருளை நாடினர்—பூஜைகள் பலப்பல செய்து.

"ஓ! பக்திமான்களே! ஓடின் தேவன் பெற்றெடுத்த, ஒப்பிலா மணியாம், தார்தேவனின், வீரதீரச் செயலைக் கூறுவேன் கேளீர்!" என்று புராணிகன் கூறுவான், ட்யூடன் மக்கள், அந்தப் புராணிகன், தார் தேவன்கூடவே பழகி, இவ்வளவையும் நேரில் கண்டறிந்து கூறுகிறான் என்று எண்ணுபவர் போல, வாய் பிளந்தபடி, அவன் கூறும் அபத்தக் கதைகளைக் கேட்பர்.

சிங்கமுகா சூரன்—மகிஷா சூரன்—என்று பகைவர்களும், அவர்களைச் 'சம்ஹரிக்க' பகவான் கிளம்பியதுமான கதைகளை, இன்றும், நம் நாட்டுப் பாமரமக்கள் எவ்வளவு பக்தி சிரத்தையுடன் கேட்டு ரசிக்கின்றனர்! பாமரர் மட்டுமா? பாராளுமன்ற நிபுணர்களும் கூட அல்லவா, இத்தகு பச்சைப் புளுகுகளைப் பரப்புவதற்குக் கிளம்புகின்றனர், வெட்கத்தை விரட்டிவிட்டு. பாமரன், சொல்வதை அப்படியே நம்புகிறான் — அதாவது, மகிஷாசூரன் என்றால், எருமைக்கடாமுகம்கொண்ட சூரன், என்று உள்ளபடி நம்புகிறான் — பாராளுமன்றத்தை அலங்கரிக்கும் பேர்வழியோ, இதற்கு ஒரு தத்துவார்த்தம் கூறுவான்—எருமைக்கடா முகம் என்றால், எருமை முகம் என்றே பொருள் அல்ல—வலிமையும் கொடுமையும் விளங்கிடும்விதமான முகம் என்பது தத்துவார்த்தம் என்று கூறுவார். இவ்வளவே வித்தியாசம்! என்னதான் தத்துவார்த்தம் கூறினாலும், அறிவுக்குப் பொருந்தாததும், எத்தகைய மாண்பையும் வளர்க்கமுடியாததும், கடவுட் கொள்கைக்கே ஊறுதேடுவதுமான கதைகளைப் பாமரரிடம்பரவவிடுவது தீமையைத் தருமே, தெளிவை உண்டாக்காதே, என்பது பற்றி, இந்தக், கற்றும் மற்றவர்போலவே உள்ளவர்கள் எண்ணிப்பார்ப்பதில்லை. இவ்விதமான கதைகளின்மீது கட்டப்பட்டுள்ள, கோகுலாஷ்டமி, ராமநவமி, சிவராத்திரி, தீபாவளி, கார்த்திகை அவிட்டம், போன்ற பண்டிகைகளை

பணக்காரக் கடவுள், எனவே மரியாதை கிடைத்தது

கொண்டாடி, பாமரரை மேலும்பாழ் குழியில் தள்ளும் பணிபுரிகின்றனர்.

தார்தேவனின் திருவிளையாடல்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு, திருவிழாக்களும், பண்டிகைகளும் நடத்திக்கொண்டு வந்த ட்யூடன் மக்களிடையே அறிவுத்தெளிவு ஏற்பட்டு, அவர்கள் உண்மை ஒளியைக்கண்டு, உலகிலே உயர்ந்த நிலைஅடைந்தனர். இதற்கான வழிகளிலே, அந்நாட்டு அறிவாளிகள் பணிபுரிந்தனர்.

கடவுளுக்குப் பெண்டு பிள்ளை இருப்பதாகவும், போரும் பகையும் காதலும் கேளிக்கையும் உண்டு என்பதாகவும், எண்ணுவது மடைமை என்று இடித்துரைத்தனர் — வெறிகொண்டவர்களின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி அவர்கள், உண்மை கூறுவதைநிறுத்திக்கொள்ளவில்லை. இன்னல்பல ஏற்பட்டன! இழித்தும் பழித்தும் பேசப்பட்டனர்! சொல்லொணாக்கொடுமைகளுக்காளாயினர், எனினும், பாமரரின் மனப்பிராந்தியை ஓட்டாமல் விடுவதில்லை என்று சூள் உரைத்துச்சொந்த வாழ்வைமறந்து பணிபுரிந்தனர், வெற்றி கண்டனர் — தார்தேவன், மாஜிகடவுளானான்.

ஒரு அரசனை விரட்டுவது என்பதே, எவ்வளவோ, ஆபத்தான காரியம். மன்னன் என்றால் அவனிடம் படை உண்டு; கோட்டை கொத்தளம் உண்டு; கொலைகாரர் பலர் உண்டு; அவன்பக்கம் நின்று பணிபுரிவதைப் புண்ய காரியமாகக் கருதும் பாமரர் கூட்டம் உண்டு, பணம் உண்டு! இவ்வளவையும் எதிர்த்து, மன்னனை விரட்டி மக்களாட்சியை அமைப்பது, புரட்சி என்பர்!

இதற்கே, எவ்வளவோ பேர், களத்திலே பிணமாக நேரிட்டிருக்கிறது! கொட்டிய இரத்தம் கொஞ்சமல்ல! சித்திரவதைகள், எவ்வளவோ! சிறையிலே வாடினவர்கள், நாடு கடத்தப்பட்டவர்கள், ஏராளம்!

ஒரு மன்னனைவிரட்ட இவ்வளவு கஷ்டம் என்றால், மக்களால், தலைமுறை தலைமுறையாகக் "கடவுள்" ஆக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, தொழப்பட்டு; வந்த ஓடின், தார், எனும் தேவர்களை மாஜிகளாக்குவதற்காகச் செய்யப்பட்ட புரட்சிகள், எவ்வளவு பயங்கரமான ஆபத்துக்களை உண்டாக்கியிருக்கும், அறிவு பரப்பும் படையினருக்கு என்பதை எண்ணிப் பார்க்தும்போதுதான், பகுத்தறிவுவாதிகளின் ஆற்றலும் தன்னலமதிப்பும், தெளிவாகத் தெரியும்.

ஒருமன்னனை, கொடுங்கோலனை வீழ்த்துவது புரட்சி என்று பூரிப்புடன் பெருமையுடன் கூறப்படுகிறது — உண்மையுந்தான் அது — கடவுள்களை மாஜிகளாக்கிய சம்பவங்கள், இவைகளைவிட எவ்வளவு பெரும் புரட்சிகள் என்று எண்ணிப் பார்க்கும்போதுதான், பகுத்தறிவுப் படையினரின், மாண்பு விளங்கும். மக்களாட்சியைஅமைக்க, மாவீரர் நடத்திய புரட்சிகளை விட, பலவகையிலும், வீரமிக்கவை, அறிவாட்சி அமைக்கப் பகுத்தறிவுவாதிகள் மேற்கொண்ட புரட்சிகள். அந்தப் புரட்சிகளின் பலனாகத்தான், தார்தேவன், மாஜி கடவுளானான்!

தார், கடவுளாக இருந்தபோது, எத்தனை விதமான கதைகள்! நம் நாட்டுப் புராணிகன், தோற்றான், என்று கூடக் கூறலாம், அவ்வளவு அற்புதக் கதைகள்!

கடவுட் கூட்டத்துக்கு எப்போதும் தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டு வந்த, ஜோட்டுன் கூட்டம் ஒன்று இருந்ததாம் — தேவர்களுக்குத் தொல்லை தர அசுரக் கூட்டம் இருந்ததாக, நம் நாட்டுப் புராணிகர்கள் கூறுகிறார்களல்லவா, அதுபோல. இந்த ஜோட்டுன்களுடன், அடிக்கடி போர் மூண்டுவிடும்! தார்தேவனின் சம்மட்டி ஆயுகத்தின் மகிமையினால்தான், இந்தஜோட்டுன்கள் அழிக்கப்பட்டனர். தார்தேவனின் பெருமைக்கு முக்கியமான காரணம், இதுவேயாகும். கடவுள்களையே கலங்கச் செய்துகொண்டிருந்த ஜோட்டுன்களை அடக்கிய கடவுள், தார்தேவன்!

நம் நாட்டுக் கந்தபுராணம் இல்லையா, முருகனின் வேலாயுதத்தின் மகிமையை விளக்க. அதுபோல, தார்தேவனின் சம்மட்டி ஆயுதத்தின் மகிமையை விளக்க, ஜோட்டுன் சம்ஹாரப் புராணம் கிளம்பிற்று.

சமுத்திரதேவன், ஒருமுறை, ஓடின் மாளிகைக்குச் சென்றான், விருந்துண்ண. ஓடினும் தாரும், குடும்பம் பூராவும், சமுத்திர தேவனுக்கு உபசாரம் செய்து மகிழ்வித்தனர்.

சமுத்திர தேவனிடம் இவ்வளவு கனிவு காட்டியதற்குக் காரணம், அந்தத் தேவன், பெரும்பணக்காரன் என்பதுதான். ஆழ்கடலுக்கு அடியில் அவனுக்கோர் அணிமாளிகையாம், அங்கு, தங்கத்தை நெருப்பிலிட்டுச் சமயல் செய்வார்களாம்! ஈஜிர் என்ற திருநாமமுடைய இந்தச் சமுத்திரதேவனுக்கு, ரான் என்ற தேவியும், ஒன்பது குமாரிகளும் உண்டு! கடலிலே செல்வோர், தங்கக் குவியலைக் காணிக்கையாகச் செலுத்தினால்தான், தப்பமுடியும்! இதனால், சமுத்திர தேவனிடம் ஏராளமான தங்கம் குவிந்து கிடந்ததாம். கடவுளர் உலகிலேகூட, பணக்காரருக்கு ஒரு தனி மரியாதை!! எனவே, சமுத்திர தேவனுக்கு ஓடின் விமரிசையான விருந்தளித்தான். தேவரசம் தரப்பட்டது! தேவகானம் அளிக்கப்பட்டது, தேவ தேவனும் ஓடினால், கடலுலகக் கடவு[illegible] மைசூர் மகாராஜாவுக்குத் [illegible] தாங்கூர் மகாராஜா விருந்[illegible]தால், கேரள நாட்டுக் கீதமெ[illegible] கன்னியரின் கானமும் நடன[illegible] நடக்குமல்லவா, அதுபோல! பிற[illegible] திருவிதாங்கூர் மன்னரை, மைசூரா[illegible] தமது ராஜ்யத்துக்கு வருமாறு அழைப்பாரல்லவா! அதுபோலவே, சமுத்திரதேவன்; தன் ராஜ்யத்துக்கு ஒருமுறை வந்து போகும்படி, ஓடினைக் கேட்டுக்கொண்டார்,

ஓடின், குடும்ப சகிதம் சமுத்திரலோகம் சென்றார், விருந்தாளியாக! கேட்கவேண்டுமா, கேளிக்கையை! தங்கத்தை விறகாக்கும் தேவனாயிற்றே, ஈஜிர்! விருந்தும் வைபவமும் பிரமாதமாக இருந்தது. எனினும் ஒரு குறை தெரிந்தது! ஓடின் தந்ததுபோல, இனிமையான ரசபானம், தரவேண்டும் என்று ஈஜிர் விரும்பினான் — ஆனால், வந்திருக்கும் கடவுளருக்கெல்லாம், போதுமான அளவு, 'ரசபானம்' காய்ச்சுவதற்

பாண்டம் தேடிய பகவான்

கேற்ற, பெரிய கோப்பரை இல்லையாம்!

என்னய்யா பைத்யக்காரத்தனம்! தேவன் என்கிறீர், மகிமை மிகுந்தவன் என்கிறீர்! ஆழ்கடல் முழுவதும் அவன் ஆணைக்கு அடங்கும் என்று கூறுகிறீர்—அடுப்பு நெருப்பிலே, தங்கத்தைத் தூவுகிறான் என்று அளக்கிறீர், அப்படிப்பட்டவன் அரண்மனையில், பாயசம் காய்ச்சப் பாண்டம் இல்லை என்று கூறுகிறீரே! இதென்ன விந்தை!!—என்று கேட்கத் தோன்றும், கிருத்திகை அமாவாசைகளுக்குக்கூட! ஏனெனில், விஷயம், நம் நாட்டுக் கடவுளைப் பற்றியதல்ல, எனவே தைரியமாகக் கேட்கத் தோன்றும்—கடவுளுக்குப் பாண்டம் கிடைக்கவில்லையா! என்று கேலி பேசத் தோன்றும். ஆனால், ட்யூடன் மக்கள் அந்தக் காலத்தில், இவ்விதம் கேட்கவில்லை — கேட்பது பாபம் என்று எண்ணினர் — அவ்வளவு பைத்தியக்காரர்களாகவா இருந்தனர் அந்த மக்கள்? என்று கேட்கத் தோன்றும் — ஆமாம்! அவ்வளவு அறிவீனர்களாகத்தான் இருந்தனர் —அந்த அறிவீனத்தையே ஆத்திகம் என்று கொண்டனர். அவர்கள் அந்நாளில் இருந்த நிலையில் இன்று இல்லை — அவர்கள் அந்நாளில் இருந்தநிலையை கேட்டுக்,கேலிபேசும் கண்ணியர்கள், இந்நாளிலும் நம் நாட்டிலே, பாமரரில் பெரும்பாலோர், இதுபோன்ற அறிவுக்கொவ்வாத கதைகளைப் புண்ய ஏடுகளாகப் போற்றுகிறார்களே, இதற்கென்ன செய்கிறார்கள்?

ஆடு ஏறும் ஆண்டவன்! சம்மட்டி ஏந்தும் சர்வேசன்! பாண்டம்தேடிய பகவான்! என்றெல்லாம், தார்ஒடின் போன்ற ட்யூடன் கடவுள்களைப்பற்றிய கதைகள் கூறப்படும்போது, கேலியும் கண்டனமும் தானாக, இயற்கையாகத்தோன்றி, இப்படியெல்லாமா, மூடநம்பிக்கை இருந்தது என்று கூறிடத்தோன்றுகிறதேதவிர, தோடுடைய செவியன், விடை ஏறி, ஓர் தூவெண் மதிசூடி, காடுடைய சுடலைப்பொடி பூசி, என் உள்ளம் கவர்கள்வன் — என்று, இன்றும், பாசுரம் படிக்கும்போது இப்படியும் கடவுளைச்சித்தரிப்பதா என்று கேட்டால் சீற்றம்தானே பிறக்கிறது! சரியா? சிந்தித்துப்பாருங்கள்!!

பாயசம் காய்ச்சப் பாண்டமின்றிக்கவலைப்பட்ட சமுத்திர தேவனைப்பார்த்து, விருந்துக்கு வந்திருந்த தார்தேவன், நான் கொண்டு வருகிறேன், பெரியதோர் பாண்டம் என்று கூறினான்.

தார்தேவன் இவ்வண்ணம் கூறியதற்குக்காரணம், ஒன்பது உலகிலும் உள்ள பாண்டங்களை எல்லாம்விடப் பெரியதோர் பாண்டம், இருக்குமிடம் தனக்குத்தெரியுமென்று, டையர் என்ற ஒருகடவுள் தந்த தகவல்தான். சரி, என்றான் சமுத்திரராஜன்—உடனே தார்தேவன், டையர்தேவனுடன், பாண்டம் கொண்டுவரக்கிளம்பினான்.

அண்டசராசரத்துக்கு அப்பாலுள்ள ஓர்இடத்தில நாய்முகம் கொண்ட ஓர் அசுரன் — அவன், இந்த டையர்தேவனுக்கு, ஸ்வீகாரத் தகப்பனும்! அவனிடமே அவ்வளவு பெரியபாண்டம்இருந்ததாம்! அதைக் கொண்டுவரக் கிளம்பினான் தார்.

தாரோ, தேவன் — தேடுவதோ பாண்டம்!!

டான் கிஸ்டர், டான் கிரிஸ்னர் எனும் இரண்டு ஆடுகளையும், ரதத்தில் பூட்டினான், தார் — ரதம் வாயுவேகம் மனோவேகமாகச் சென்றது—வழியில், ஓர்வாண்டல் என்றோர் நண்பன்வீடு—அங்கு சென்று இளைப்பாறினர். பிறகு, கால்நடையாகவே கிளம்பி, நாய்முக அசுரன் இருக்குமிடம் சென்றனர் — இந்த அசுரன் பெயர், ஹைமர்.

அசுரனுடைய அரண்மனையை அடைந்ததும், அங்கு, பல தலை கொண்ட பயங்கர ராட்சசக்கிழவி, இவர்களை வரவேற்றாள் ஏனெனில் அவள், டையர் தேவனின் பாட்டி! அவள், அசுரஜாதி! எனினும் அவள் பேரன், கடவுள் ஜாதி!! கதை, வெறும் கேலிக் கூத்தாக இருக்கிறதே என்று சொல்வீர்கள்! கடவுள் கதை! திருவிளையாடற் புராணம்! சந்தேகித்தால் பாபம்!! என்று கூறுவர், மதவாதிகள்.

பாட்டி அசுரஜாதி, அகோரரூபம் —ஆனால் அவள் மகள், அதிரூபசுந்தரி! இவளுடைய உதவி, டையருக்கும், டையர் தயவால் தார்தேவனுக்கும் கிடைத்தது.

மாலையில், வீடுவந்தான் நாய்முகசூரன்—பெரிய பெரிய மீன்களுடன்! தார்தேவனையும் டையரையும் கண்டதும் கடுங்கோபம் கொண்டான். அவனுடைய கோபப்பார்வை பட்ட மாத்திரத்தில், அங்கிருந்த பல பொருள்கள் பொடிப் பொடியாகி விட்டன. அவனைச் சாந்தப்படுத்தி டையரும் அவன் நண்பனும் விருந்தாளிகளாக வந்திருப்பதை அதிரூபசுந்தரி வினயமாக எடுத்துக் கூறினாள்.

பிறகு, சாப்பிட உட்கார்ந்தனர். மூன்று காளைகளைச் சுட்டு, விருந்துக்குக் கறியாக வைத்தான் அசுரன். இரண்டுகாளைகளை, தார்தேவன் வேகமாகத்தின்றுதீர்த்துவிட்டான்—இந்தத் திருவிளையாடலைக் கண்டு அசுரனே திடுக்கிட்டுப் போனான்—அதேபோது கோபமும் பிறந்தது. ஏனெனில், யார், தனக்குச் சமமா[illegible] சாப்பிடவில்லையோ அவர்களை[illegible] கொன்று விடுவது, அவன் சபதம்[illegible] மிகச் சாதாரண உருவுடன் உள்[illegible] தார், எப்படியும் தன் அளவு சா[illegible]பிட முடியாது, ஆகையால் அ[illegible]னைக் கொன்றுவிட முடியும், என்[illegible] எண்ணித்தான், அசுரன், மூன்[illegible] எருதுகளைப் பொசுக்கி வைத்தா[illegible] விருந்துக்கு — தார்தேவ[illegible] இரண்டு எருதுகளை விழுங்கிவி[illegible]டார்—ஆகவே கொல்வதற்கில்[illegible] இந்தத் துயரம் தாக்கி[illegible] அசுரனை.

அந்தநாள் பக்தர்கள் மு[illegible] பூஜாரி பாடியிருப்பானல்லவா, இ[illegible] பற்றி! இப்போது காளிகோ[illegible] பூஜாரி பாடுகிறானே, பல்லுக்கு[illegible] காதம், பல்லிடுக்கு முக்காத[illegible] என்று, உடனே பக்தர்கள், ஆ[illegible]

(2-ம் பக்கம் பார்க்க)

Edited Printed & Published by C. N. Annadurai M. A. at "Dravidanadu" Press, 95, Tirukkachinambi Street, Kancheepuram.